

VERSCIJNT DES VRIJDAGS
12 AUGUSTUS 1932 - No. 11

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

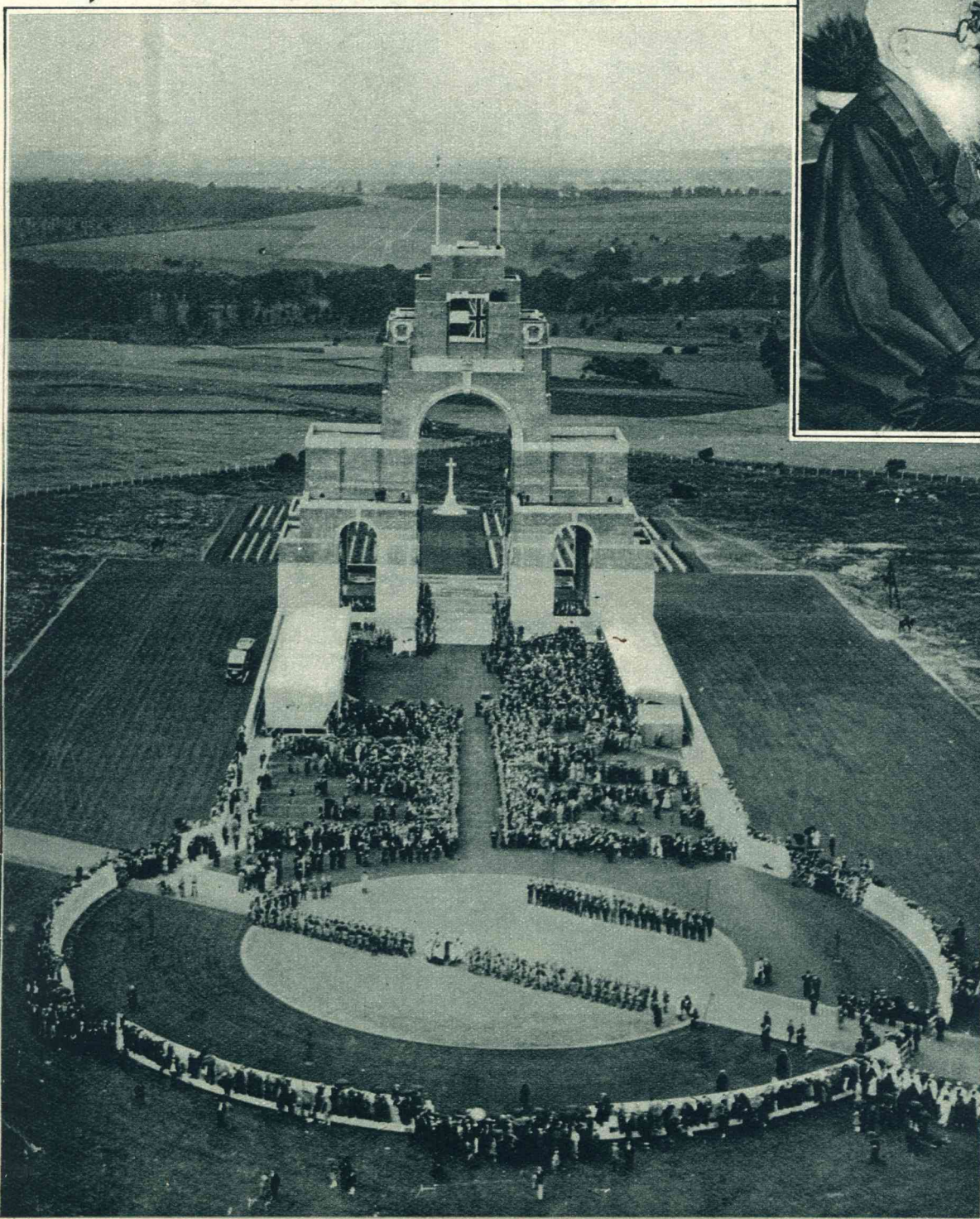
KERMIS TE GOES

Komt er weer een nieuwe dans? In het Berlijnsche „Scala“ wordt een nummer gegeven, waarin een danseres met een Dinosaurius van bordpapier optreedt. De vroegere directeur van den Berlijnschen Dierentuin (op de foto) werd geïnviteerd om te beoordeelen, of 't model goed geleek op het monster, dat zooveel eeuwen geleden heeft geleefd.

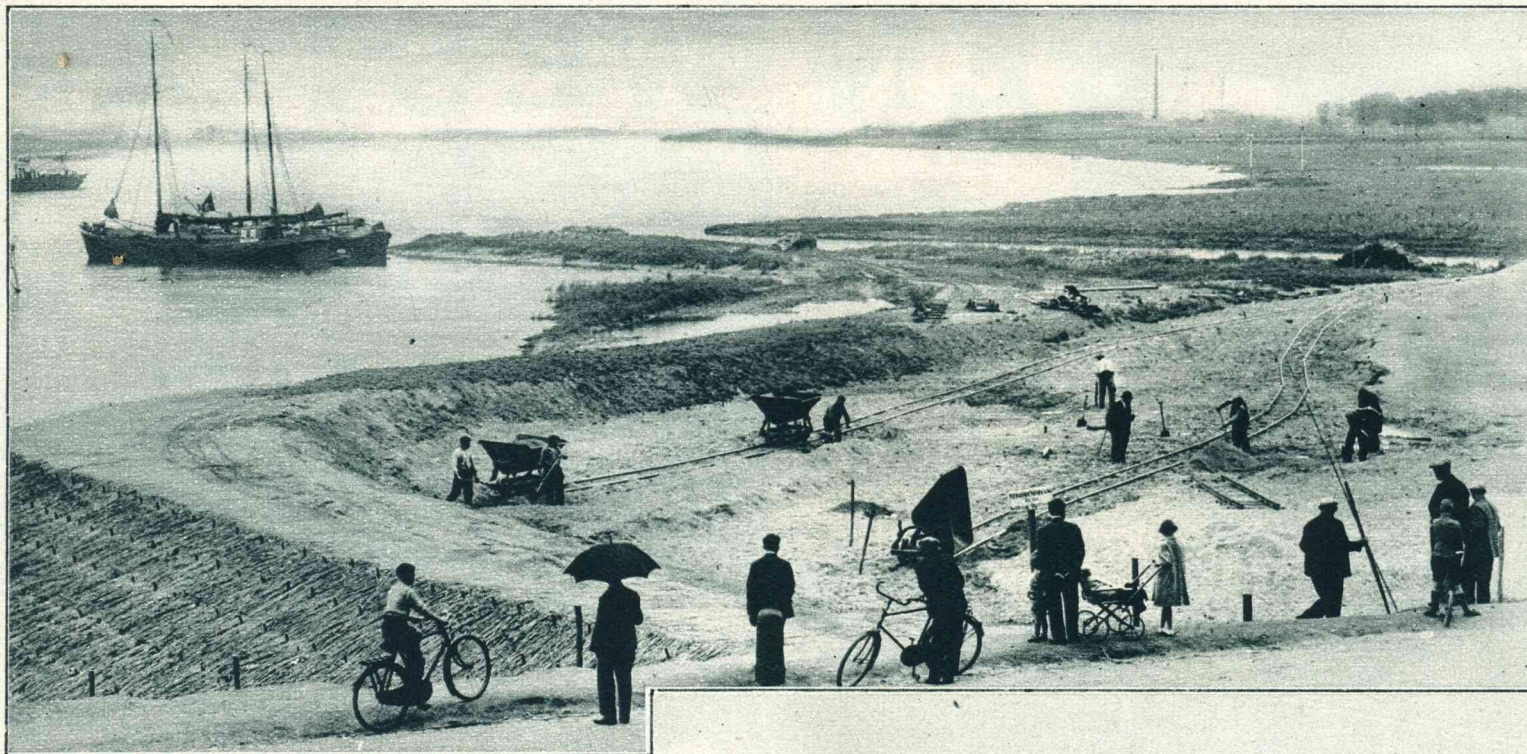
Ter redding uit de crisis In Japan heeft de beeldhouwer Kohan Takamura (in 't midden) een nieuw beeld gemaakt van de godin Kanzeon; zij wordt in den Daienji-tempel (Tokio) vereerd als de godin, die het land redden zal uit de crisis, welke ook Japan teistert.

Veertien jaar na den wapenstilstand is men nog aan het oprichten van oorlogsmonumenten. De laatste waren twee groote Engelsche monumenten bij Atrecht en Thiepval (op de foto) in Frankrijk, ter nagedachtenis van de Engelsche gesneuvelden aan de Somme. President Lebrun van Frankrijk en de prins van Wales waren bij de onthulling aanwezig.

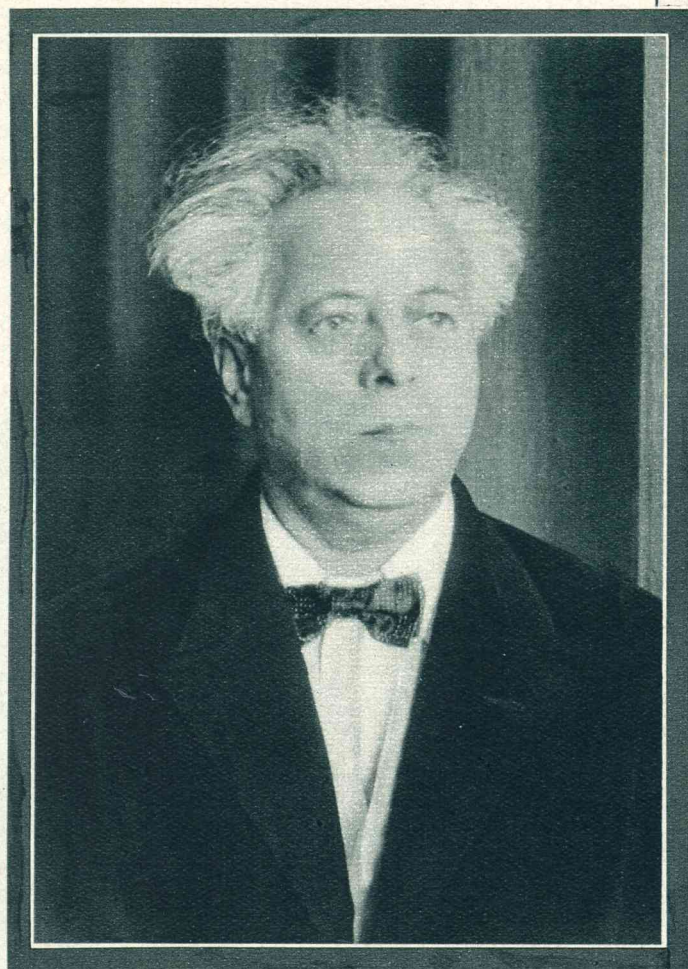
De Ku Klux Klan, de organisatie in Amerika die enkele jaren geleden berucht was door haar excessen, bestaat nog en houdt nu en dan nog bijeenkomsten met rare ceremoniën. Een daarvan is het oprichten van een kruis om het te verbranden; het laatste gebeurt natuurlijk 's nachts.

BUITEN DE
CRENZEN

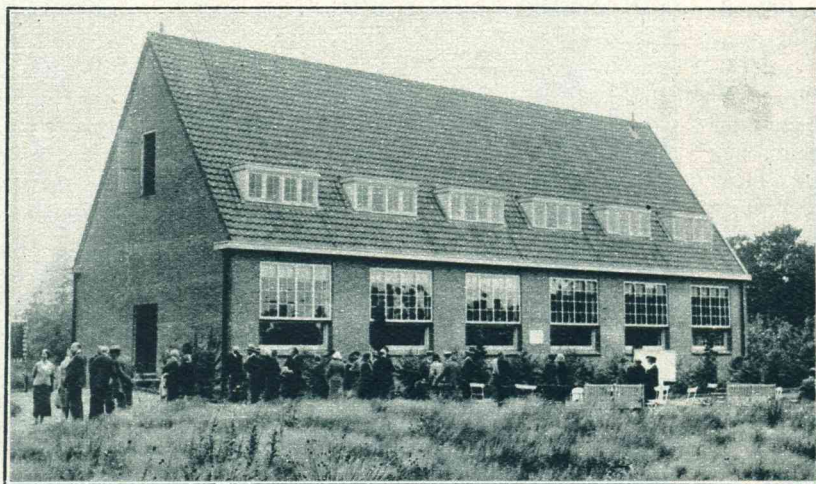
Het is nu te zien, dat er bij Nijmegen een brug over de Waal gebouwd zal worden. Aan de stad-zijde is men bezig het land op te spuiten, waar het landhoofd zal komen, terwijl . . .

aan den Lentschen oever al begonnen is met den bouw van het landhoofd.

Israël Querido, een van de grootste Nederlandsche schrijvers (de Jordaan-cyclus), is te Amsterdam op 59-jarigen leeftijd plotseling overleden.

BILLENLAND

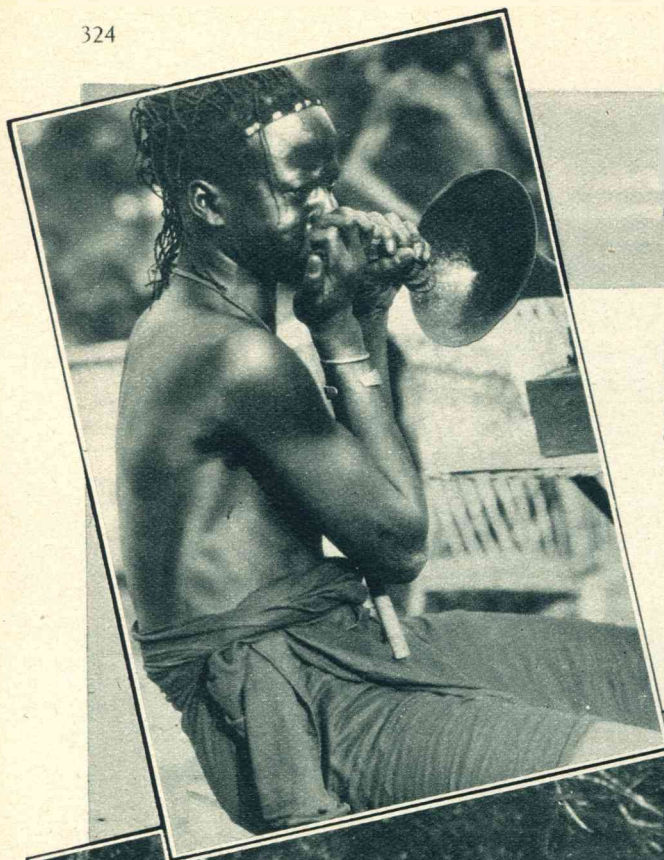

Het openlucht-museum te Arnhem is met een nieuw gebouw verrijkt. Het werd officieel geopend door den Commissaris der Koningin in Gelderland, mr. S. baron van Heemstra.

De Hoogepriesters, eenige personen uit het mysterie-spel „De eerste bliscap van Maria“, dat ter gelegenheid van het Nationaal Maria-Congres te Nijmegen werd opgevoerd.

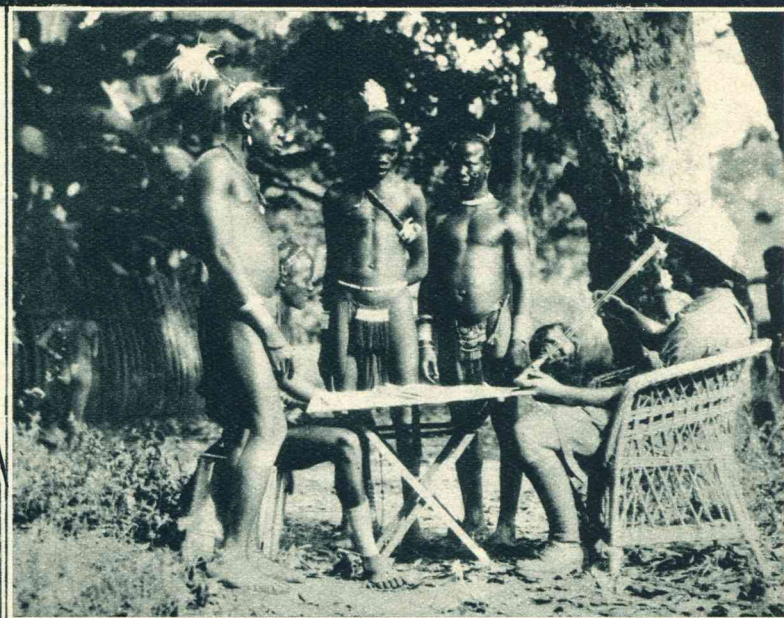

EEN WEST-AFR

De ontdekker Hugo Adolf Bernatzik die verschillende beschrijvingen over de door hem ontdekte volksstammen deed verschijnen, wordt door Fulup inboorlingen ingelicht over het gebruik van 'n inheemsch driesnarig muziekinstrument.

De muziek der inboorlingen werd „vastgelegd”. Een Balante jongen blaast signalen op 'n antilopenhoren.

Afrika, het zwarte werelddeel, blijft de wetenschappelijke vorschers nog immer lokken. Hoewel steeds meer ontdekt wordt omtrent de zeden en gewoonten van de Afrikaansche volken, zijn er toch nog tal van gebieden, waarover ons, Europeanen, niets bekend is. Zoo zag dan ook de geheele beschaafde wereld met spanning uit naar de resultaten, welke de Bernatzik-expeditie 1930-'31 zou weten te bereiken. Gedurende deze jaren ondernam de bekende Afrika-reiziger, de Weener Hugo Adolf Bernatzik, vergezeld van zijn vrouw en van professor Bernhard Struck, een

Elly Beinhorn, de koene, wereldvermaarde Duitsche vliegenierster, die over Afrika meerdere vluchten maakte, landde in de nabijheid van het kamp van Bernatzik en bracht den expeditieleden een kort bezoek.

ontdekkingsreis naar Portugeesch-Guinea, 'n land, waarvan niet veel meer dan de naam bekend was. Vooral de eilandengroepen, die deze Portugeesche kolonie aan Afrika's Westkust omringen, boden rijkelijk gelegenheid tot het maken van koene ontdekkingstochten. De „rollen” waren zorgvuldig onderling verdeeld; mevrouw Bernatzik hield de dagboeken bij, teekende de voorwerpen van ethnographische waarde, wandschilderingen, de plattegronden van de hutten der inboorlingen

Avondstemming in het expeditiekamp.

In de nabijheid van de kust werd de auto der expeditie overvallen door een sprinkhanenzwerm.

IK A EXPEDITIE

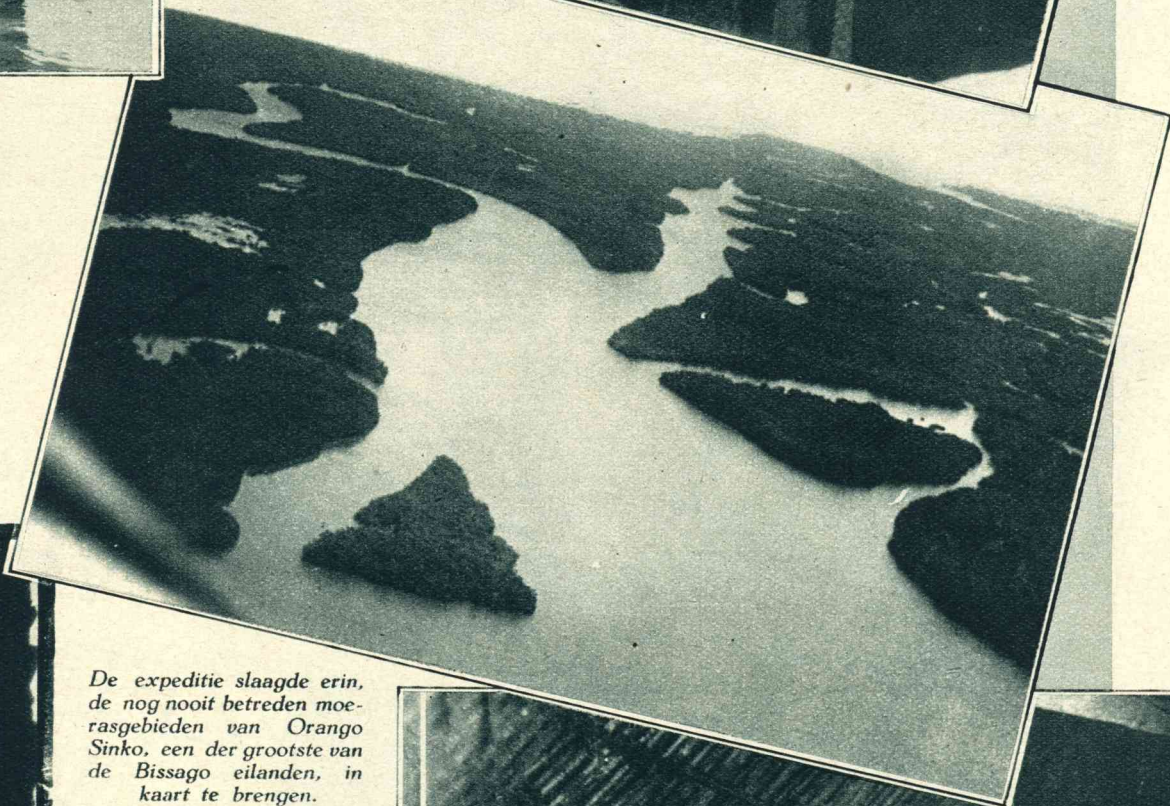

Op verschillende der door de expeditie bezochte eilanden was er geen zoet water. De inboorlingen maakten echter bij eb kleine kuilen in het zand, waarin dan bruikbaar water naar boven welde. De vrouwen dragen, behalve 'n kleed van stroo, 'n hoofdedksel uit boombast vervaardigd.

Mevrouw Bernatzik deelt aan boord haar bevelen uit.

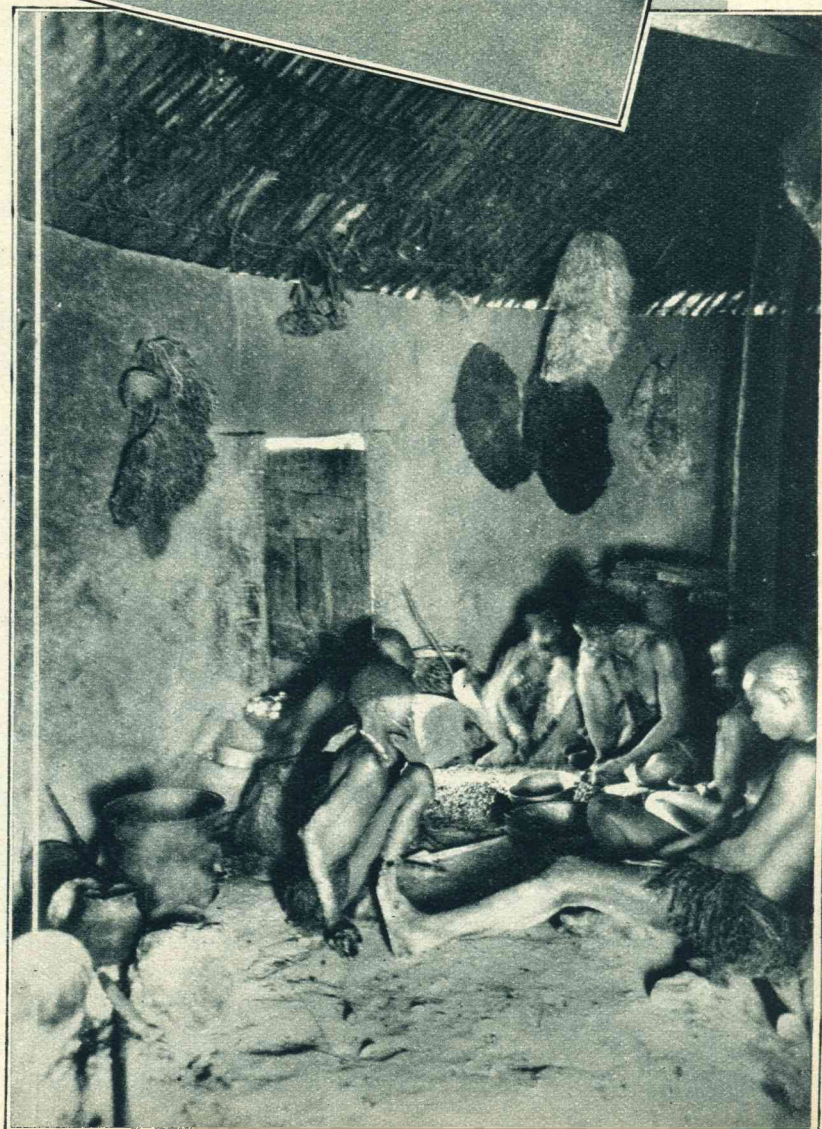
alsmede die van hun dorpen; haar man, de eigenlijke leider der expeditie, op wien dus de zorg rustte voor de geheele organisatie en voor het verloop van den tocht, fotografeerde zeden, gebruiken en al hetgeen tot religieuze plechtigheden moet worden gerekend. Professor Struck maakte anthropologische studies en verzamelde waardevol materiaal omtrent taal en dialecten. Men slaagde erin van tien tot nog toe alleen bij naam bekende volkeren, de uitvoerigste gegevens bijeen te brengen, zoodat men over hun herkomst en ontwikkeling thans volledig is ingelicht. Onze lezers

De expeditie slaagde erin, de nog nooit betreden moerasgebieden van Orango Sinko, een der grootste van de Bissago eilanden, in kaart te brengen.

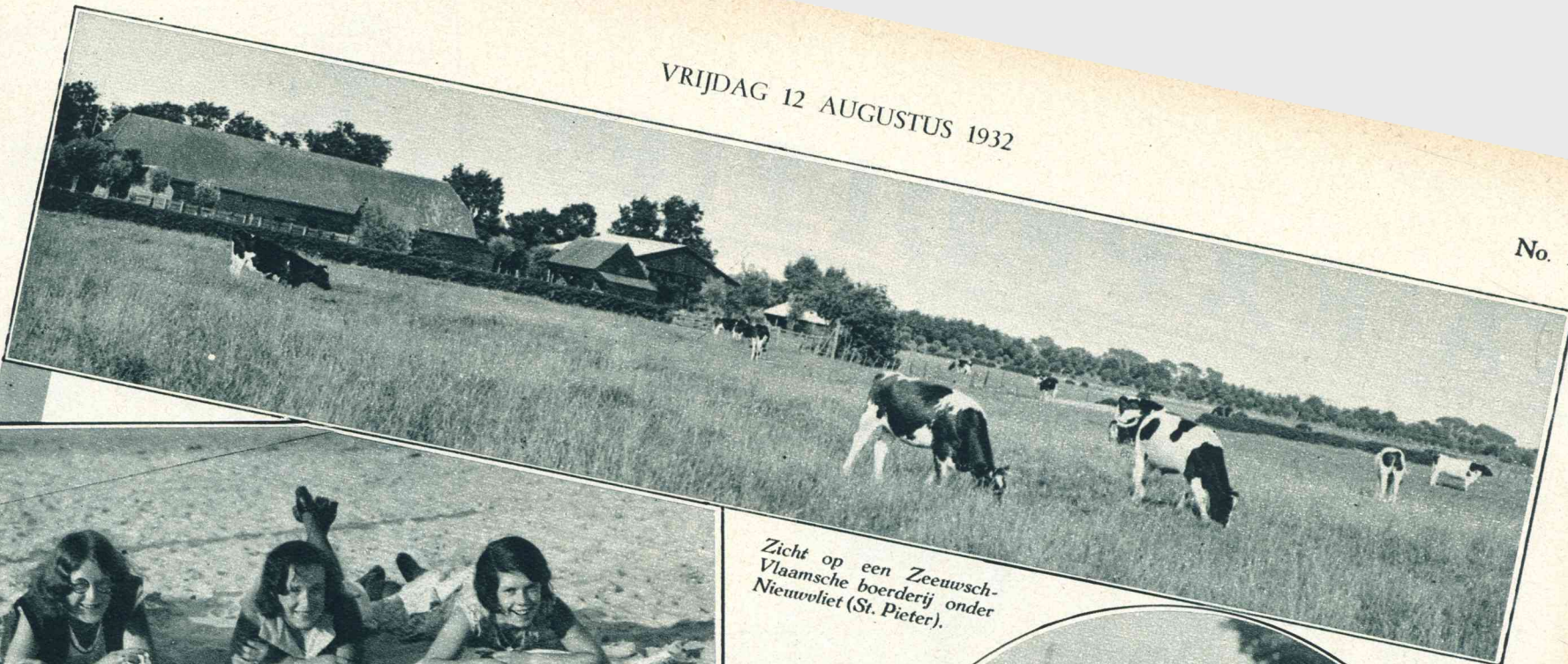
zullen het op prijs weten te stellen, dat wij door middel van drie achtereenvolgende foto-series de voornaamste ontdekkingen van deze expeditie in beeld zullen brengen. Alle foto's hebben betrekking op negerstammen, waarvan de leden nog nooit een camera hadden gezien, laat staan „geposeerd” zouden hebben. Iets heel bijzonders dus. En wellicht vinden wij later gelegenheid nog meer te publiceeren.

'n Opname van het inwendige van een Byogohut op het eiland Karasch.

VRIJDAG 12 AUGUSTUS 1932

No. 11

Zicht op een Zeeuwsch-Vlaamsche boerderij onder Nieuwliet (St. Pieter).

Aangespoelde bakvisschen te Breskens aan het strand.

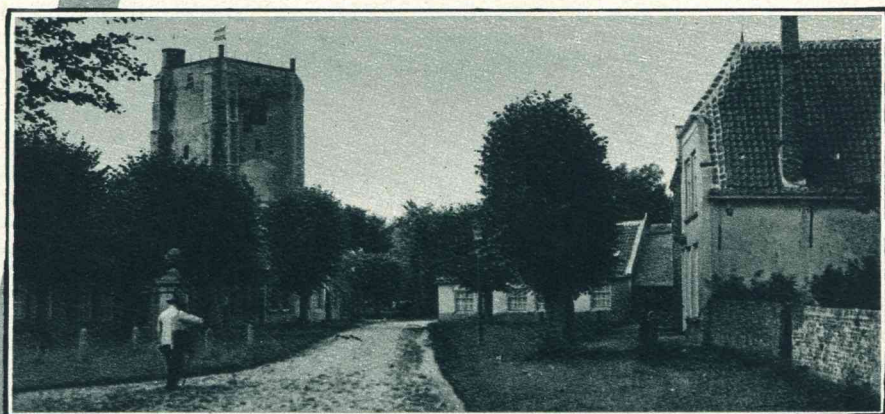

Rustig dorpsgezicht te Cadzand.

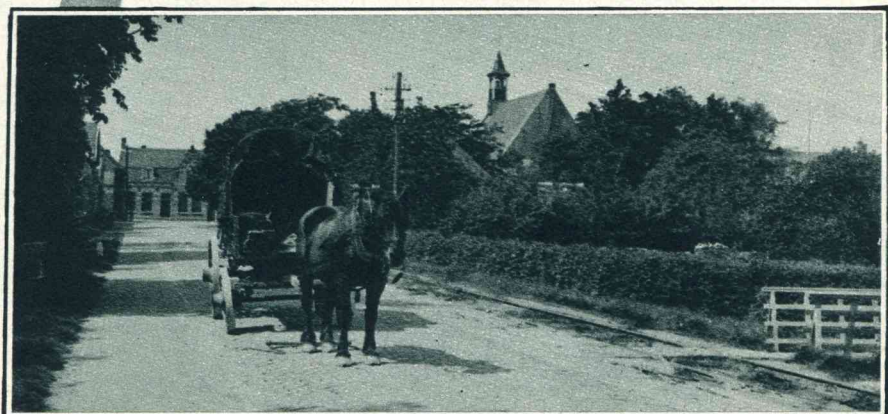

Op wandeling. Groede (Kruisdijk).

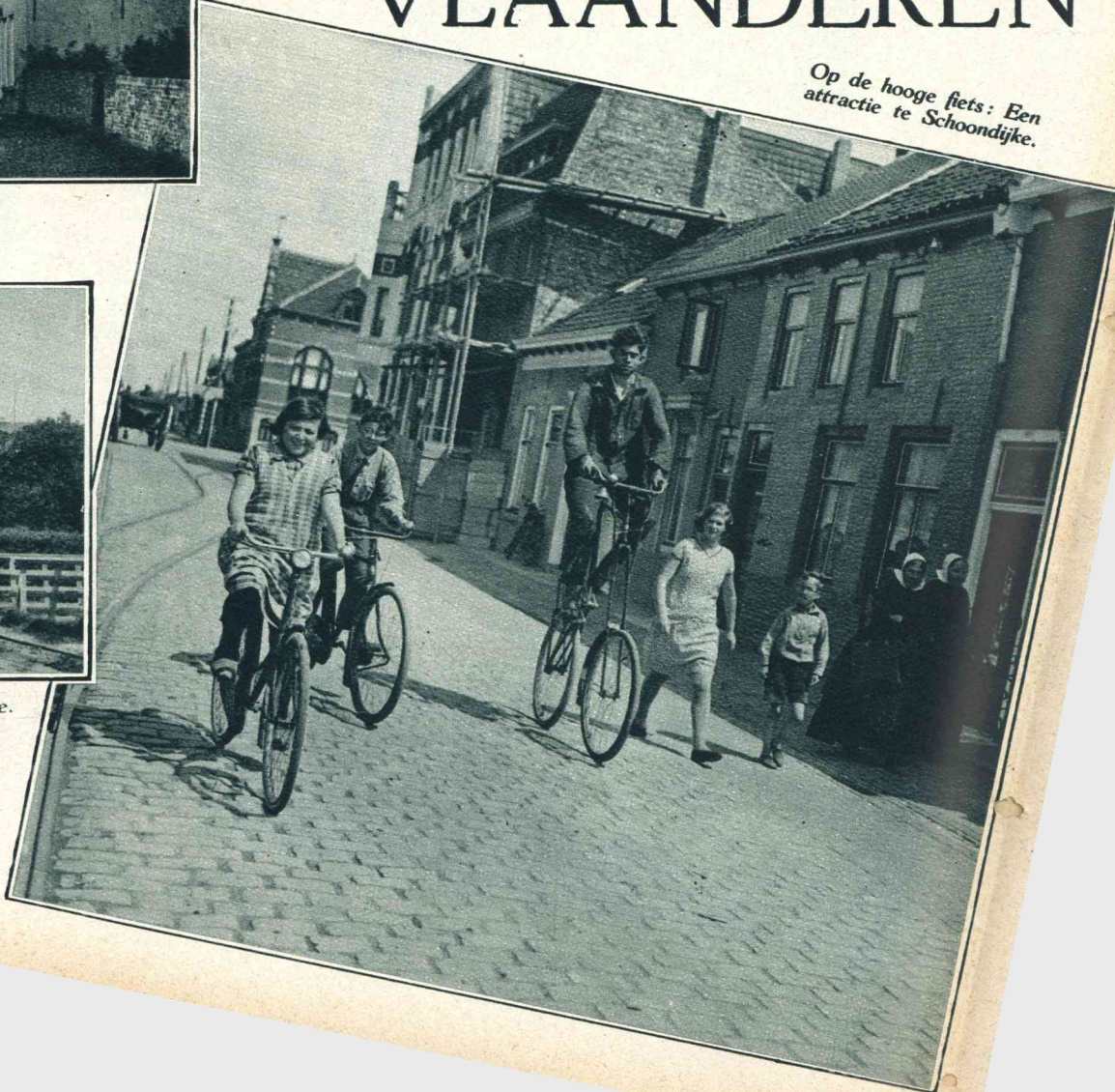
DOOR WEST- ZEEUWSCH- VLAANDEREN

De stilte van St. Anna Termuiden wordt alleen verbroken door het penseel van den kunstschilder.

Namiddagrust te Zuidzande.

Op de hooge fiets: Een attractie te Schoondijke.

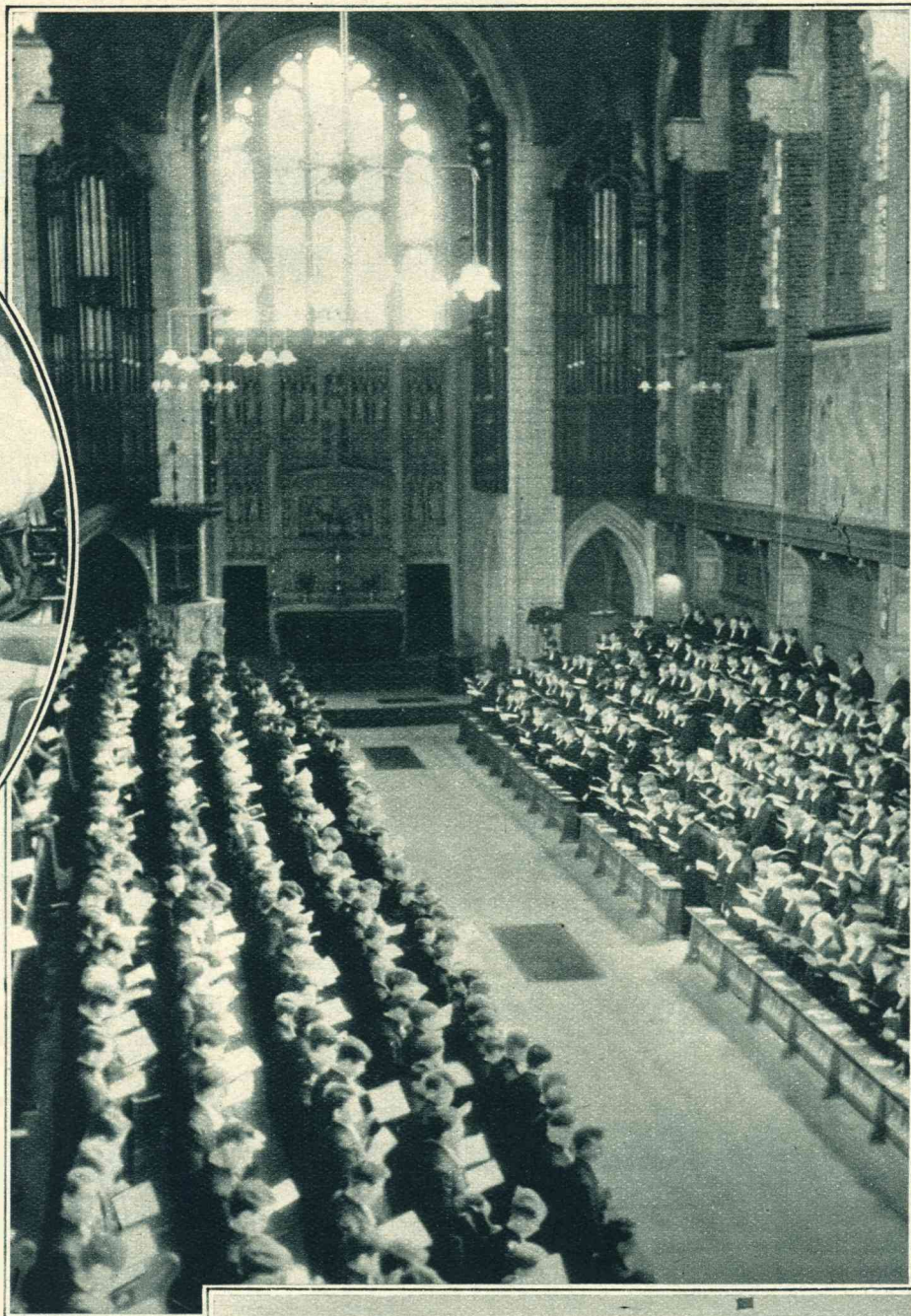
NIEUW BIJ OUD

Oude kleding,
moderne machines.

Op veel plaatsen vindt men oude gewoonten en tradities, maar er is geen land waar men in het algemeen zoo graag aan het oude vasthoudt als Engeland; dat is bekend. De school, waarvan wij hier enkele plaatjes geven, is er een voorbeeld van. In de zestiende eeuw werd zij gesticht in Londen door koning Eduard VI; later kon het gebouw bij de uitbreiding van de city zich niet handhaven en werd zij verplaatst naar Horsham, doch het schoolleven bleef onveranderd. Ook de kleding. Vier eeuwen na de stichting loopen de leerlingen nog in hetzelfde costuum van korte kniebroek, lichte kousen en de blauwe toog met befje. Zoo kan men ze zien in de klaslokalen, die overigens van alle moderne leermiddelen zijn voorzien; bij die klaslokalen behoren ook groote werkplaatsen, voorzien van de nieuwste machines, waar technisch onderricht wordt gegeven.

Het kerkgebouw van de door Eduard VI gestichte school „Christ's Hospital” waar de dag begonnen en geëindigd wordt met een godsdienstoefening.

Aardrijkskunde-les van de „blauw-rokken”, zooals de leerlingen van „Christ's Hospital” naar hun blauwe toga genoemd worden.

Iederen middag trekken de jongens, iedere klas apart met haar eigen vaandeltje, in optocht naar de eetzaal.

Voor de jeugd bestaan er weinig prettiger vermaken dan het oefenen van de brandweer. (Vlissingen)

die zich ernstig bewust zijn van de verhevenheid hunner taak, en met saamgeklemden lippen en gefronste wenkbrauwen naar de onbeschaamdheid van het wild om zich heen grijpende vuur staren. De slangen worden gelegd; natuurlijk mort het publiek, dat het door schreeuwende politiemannen achteruit wordt gedreven, en nu in lantaarnpalen, op daken en schuttingen moet klimmen, om het werk der verwoesting te kunnen volgen. De slangen liggen; wanneer ze niet al te oud zijn, en ze niet te lang zonder proefstoomen op de stoffige zolders van het raadhuis of in deszelfs vochtige kelders hebben gelegen; wanneer

Als de BRANDWEER uitrukt.....

Er zijn van die organisaties, welke genoemd zijn een voorwerp van spot uit te maken van het publiek. De leden ervan worden met 'n meewarigen blik aangezien, en moeten alles slikken, wat de volksgeest aan wijsheden en spot weet te verzinnen. En dat, terwijl zij toch dikwijls in het zweet des aanschijs werken voor een zaak van algemeen belang.

De brandweer is dan een van de uitverkorenen van het publiek.

Haar uitrukken wordt echter met vreugde begroet, want inderdaad is de mensch geneigd tot alle kwaad. Hoewel er slechts enkele menschen zijn, die er ooit toe zullen komen, ergens den brand in te steken (rookartikelen uitgezonderd) kunnen de meesten niet nalaten, bij de eerste klanken van het onraadroepende kerkklokje met een bijna verheugd gezicht een brand te constateeren, althans, wanneer het niet hun eigen bezittingen geldt. Het klokje klept en opgewonden menschen schieten met een zenuwachtig: Waar? Waar?? op de lippen uit hun huizen. Hebt u al eens opgemerkt, dat men dan instinctmatig meestal in de richting van den brand loopt, zelfs al weet men nog niet, waar deze is? Alles stroomt te samen, en de op- en aanmerkingen zijn niet van de lucht. Betreft het een bakkerij, die een prooi der vlammen wordt, dan wordt geconstateerd, dat de broodjes gauw gebakken zullen zijn. Altijd weet de volksmond een geestigheid te vinden, die in ieder geval nooit zoo grof bedoeld is, als ze klinkt. Maar o wee als dan eindelijk (de meeste malen komt een brandweer laat) de brandweer aan komt zetten, op ons platteland veelal 'n min of meer gebrekkige installatie, met de hand aangerold door hijgende burgers,

Belangstelling op het dorp (Sir Jansland.)

De brandweer is een van de uitverkorenen van het publiek. — Oefening te Vlissingen

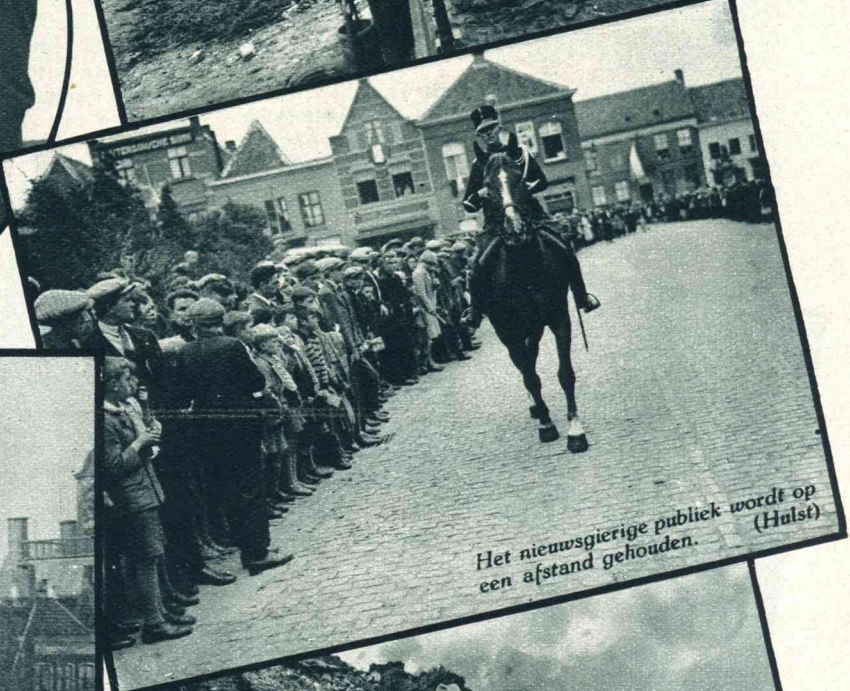
geen baldadige jongens, ontsnapt aan het strenge oog der politie, den moed en de brutaliteit bezitten om in een hoekje stiekum op een slang te gaan staan; wanneer de waterstand in de naastbij gelegen sloot of vaart niet te laag is; wanneer... enz.... dan kan het gebeuren, dat na eenigen tijd een straaltje water te voorschijn komt, en een zacht gesis het beginstadium van den strijd van het natte tegen het droge element inluidt...

Zijn we dan weer zwartgallig? Misschien. De crisis en nog meer datgene wat de kranten er over schrijven, doen den mensch zijn onbevangen kijk op het leven verliezen.... Zeker is het, dat er in Zeeland, vooral na de groote catastrofhe in Middelburg, 'n algemeene wensch naar goed brandblusch-materiaal bestaat. De tijd werkt in dit opzicht niet mee, maar toch is er de laatste jaren veel gemoderniseerd. Bovendien is het voornamelijk van belang, dat de centra, de steden, over goed en vlug verplaatsbaar materiaal beschikken. Het is ondenkbaar, dat elk dorp een moderne en uiterst goed werkende organisatie met prima materiaal zal krijgen; we vragen ons ook af, of dit wel noodig is. Auto-spuiten verplaatsen zich vlug, en het zou niet onpractisch zijn, wanneer een provincie verdeeld werd in districten, en door middel van provinciale organisatie elk district over een goede organisatie ging beschikken.

Wellicht dat de toekomst dit brengt. Het is echter zeker waar, dat meerdere kleinere gemeenten

Een stormaanval bij uitslaanden brand en.... (IJzendijke)

....het blusschen van een inwendigen brand op het dorp. (Ellewoutsdijk)

Het nieuwsgierige publiek wordt op een afstand gehouden. (Hulst)

Uit den ouden tijd te Middelburg

waarmee een opperbrandmeester in zeker dorp in een brandenden hooiklamp vloog, en zijn leven waagde door een te groote, althans verkeerd gerichte energie.

Goede leiding is noodzakelijk. En waar wij op elk gebied tegenwoordig scholen hebben, zou een school of cursus voor brandweerlieden er misschien ook nog wel bij kunnen.

Hoe dit zij, een brand blijft een gebeurtenis en het uitrukken der brandweer een evenement voor jong en oud. Dat laten de gezichten op de plaatjes ook duidelijk genoeg zien!

dit belangrijke vraagstuk nog niet onder de oogen hebben gezien.

Zij kunnen, zij het op bescheidener schaal, een voorbeeld nemen aan onze hoofdstad.

Voor de jeugd bestaan er weinig prettiger vermaken dan het oefenen van de brandweer. Dan kan het er warm, of liever nat, toegaan op het dorpsplein! En wee den argelooze, die niets vermoedend binnen het bereik van de straalpijp raakt!

Wat de organisatie zelf betreft, is veelvuldige oefening gewenscht. Beter is dit dan 't heilig vuur,

De gemoderniseerde Middelburgsche brandweer oefent.

WAAR? HIER!

Het lukt één keer, maar het mislukt achtendertig keer; er zijn wel eens behoorlijke resultaten, maar dikwijls is het wat men op straat een „sof” noemt. Er is altijd ruimschoots goede wil, maar niet altijd behoorlijk werk. Ze beginnen altijd weer opnieuw en ze brengen het ook altijd ten einde, maar niet altijd tot een goed einde. Er zijn er velen die het doen, maar niet even veel die het goed doen.

Maar dat hindert niet; want er zijn zooveel amateur-fotografen, dat er altijd nog behoorlijk veel goede amateur-fotografen zijn. Men behoeft maar eens te kijken in de foto-organen, en men behoeft maar eens te vragen aan iedere redactie,

hoeveel kunststukjes zij van amateur-fotografen ontvangt. Vooral in den vacantietid.

Want buiten de vakantie heeft niet iedereen voldoende tijd voor ernstige beoefening dezer liefhebberij; dat moet wachten tot de dagen of weken van vrijheid. In de vakantie fotografeert trouwens iedereen; de winkels verkopen meer platen en films dan anders; in iederen trein liggen de camera's in het bagagenet. Door alles en iedereen worden fotowedstrijden uitgeschreven.

Het fototoestel bengelt op de fiets, ligt in den auto, in den strandstoel, in het bootje, in den kinderwagen. Er worden foto's gemaakt van „mooie” plekjes, van het pension, van het kamermeisje, van den waterval, van „aardige” dingen die we onderweg ontmoeten, van de kampeertent, van vacantiengangers die wandelen, zwemmen, roeien, fietsen, in den trein zitten, op de hei picknick houden, ezeltje rijden, berg beklimmen, in de duinen rusten en op het strand slapen. Overal en altijd ziet men camera, doek en statief; want of-

... „waaronder hij onophoudelijk wegduikt...”

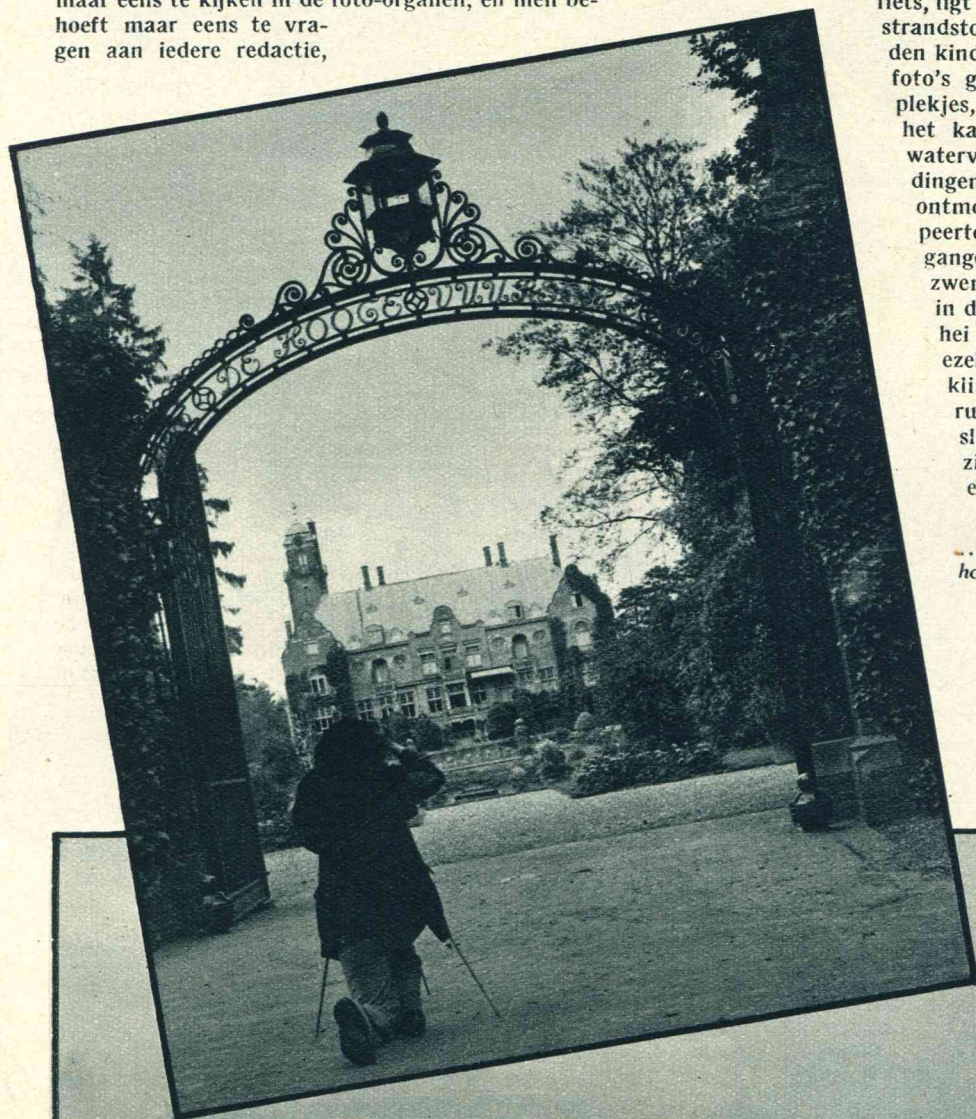
Schiermonnikoog, een van de badplaatsen en vakantie-oorden van het Noorden; in het midden ziet men de plek, waar het strand enkele jaren geleden langzaam afbrokkelde.

schoon de fabrieken wel zorgen dat de amateurs bijna altijd en overal momentopnamen uit de vrije hand kunnen maken, is het lang geen uitzondering dat men (kalme of zenuwachtige) voorbereidselen ziet met statief en zwarten doek, waaronder de fotograaf onophoudelijk wegduikt om het geval goed scherp in te stellen.

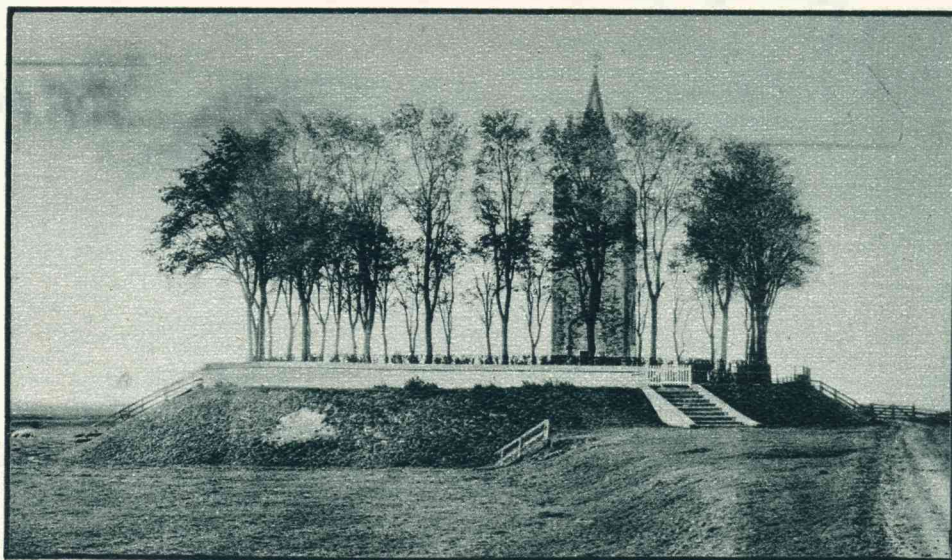
Laat ons hopen, dat iedere vacatiefoto technisch en artistiek volmaakt in orde is. Want foto's zorgen voor de prettigste en leukste vakantieherinneringen en zorgen in latere weken en maanden voor de gezellige conversatie van „toen we daar waren” en „weet je nog wel,” hetzij 't foto's zijn van onszelf, hetzij van mensen die wij ontmoet hebben, of van karakteristieke plekjes van een streek, of van merkwaardigheden of bijzonder mooie punten welke men heeft leeren kennen.

Een van de dingen, die wij als een merkwaardigheid fotografeerden, is het plaatje van den volgeschreven muur, dat wij hier publiceren. Een merkwaardigheid is het eigenlijk niet, althans niet in dien zin dat het een zeldzaamheid is. Geen muur in een oud kasteel of uitzichttoren ontkomt aan deze schrijvers, hoewel er overal bordjes hangen met dreigende waarschuwingen of berijmde verzoeken in den geest van:

Hoe gij heet, interesseert ons niet ;
Vanwaar gij komt, het deert ons niet,
of iets dergelijks. Het is ons altijd een raadsel gebleven, waarom men het doet. De historieschrijver in 2213 zal waarschijnlijk niet muren en bankleuningën gaan bestudeeren om te onderzoeken hoe het stond met de cultureele beteekenis van de fraaie handwerken in de twintigste eeuw, en den tijdgenoot laat het koud, of vóór hem meneer x en juffrouw u een ruïne hebben bezocht of een belvédère hebben beklommen.

Men zegt, en men zingt, dat je veel kunt verhalen als je verre reizen doet, en dan denkt men natuurlijk aan het buitenland, aan de Alpen, aan het binnenste binnenland van Centraal Azië of de eilanden waar de Papoea's wonen — maar het is ook een verre reis van Utrecht naar Oostmahorn, of van de Klundert naar Ootmarsum, of

.....of de merkwaardige terpen in Friesland..... (Oosterwierum).

drukt zijn. Is Volendam niet merkwaardig, en dat kleine plekje in de Zuiderzee, Marken, in kleederdracht, huisjes en levenswijze, of de terpen en houten klokke-torens in Friesland, en is er ergens in Europa merkwaardiger dorp dan het overbekende Giethoorn, en hebben wij geen tientallen steden en stadjes, die be-roemd zijn om grachten, poorten, hofjes, pleinen, typische straatjes ? Het bereiden van traan-pudding bij de Laplanders is niets merkwaardiger dan het vliegens-vlugge vlechten van teenen voor matten in Genemuiden ; het eenige verschil is, dat men meer kans heeft het laatste te zien dan het eerste. Heeft men wel eens, zonder in hinderlijke nieuwsgierigheid te vervallen, oplettend gekeken naar de tal-looze kleederdrachten in iedere provincie, waarin evenveel afwisseling is als in de gezichten der passagiers van een drukken trein. Er is te dikwijls op gewezen om het hier nog eens te doen, dat een Amsterdammer het Paleis op den Dam niet kent, en iemand in Deventer misschien niets gezien heeft van de mooie en

interessante dingen in zijn eigen stad — maar het is nu eenmaal de waarheid, dat men geen oog heeft voor alles, wat in eigen omgeving de moeite waard is, juist omdat het zoo dichtbij is. Maar het wordt tijd om die waarheid onwaar te maken. Wie twee dagen tijd heeft voor zijn eigen land, zal een week vakantie willen heb-ben, en wie een week vakantie heeft, zal tot de conclusie komen dat hij minstens een maand nodig heeft. En die tijd is dan alleen voldoende om te leeren, dat er in ons land meer mogelijkheden zijn voor een interessante, gemakkelijke, pret-tige, rustige, gezellige, werkelijk ontspan-nende vakantie, dan men ooit gedacht heeft.

Dus : waar ? ? Hier !!

„Een merkwaardigheid is 't eigenlijk niet meer....”

.....het vliegensvlugge vlech-ten van matten in Genemu-iden is even merkwaardig.....”

van Oude Pekela naar Gulpen. Want een reis be-teekent niet op de eerste plaats afstand ; reizen is in andere omgeving komen, andere menschen zien, een ander dialect hooren, een ander soort natuurschoon bewonderen en met andere merkwaardig-heden kennis maken. Merkwaardigheden zijn over-al, maar in eigen omgeving ziet men ze niet, hoewel ze even merkwaardig en eigenaardig zijn als de merkwaardigste merkwaardigheden, die in de Bae-deker van Zwitserland, Oostenrijk of Italië vet ge-

....foto's van „mooie” plekjes en „aardige” dingen die we onderweg ontmoeten.... (boschgezicht te Montfort, Limburg, en huifkar met bruiloftsstoet te Wierden, Overijssel).

DE REIS VAN DE LELIE

door
LOUISE KINGSTON

I.

Er hing boven het restaurant van Yang O een klein groen lampje, dat blonk en knipoogde in den nacht; en iederen keer keek Hung No er naar op, als hij binnentrad, en dan had hij even een gevoel van eerbied, dat voor de helft heimwee was.

Lang, lang geleden, in China, toen hij nog een jongen was, had hij dikwijls staan staren naar het groote oog van een grooten bontgelakten god. Hij had er naar gekeken met eerbied, en hij had zich afgevraagd, in die half vergeten dagen reeds, hoeveel waarde de emerald wel zou hebben, die schitterde in het ééne oog van den rood-met-gouden god.

En nu hier in Londen, na vele jaren en nog veel meer lotswisselingen, deed het kleine groene lampje boven het restaurant van Yang O hem altijd weer denken aan China; en als hij onder het groene lampje doorging dacht hij graag aan de goden van zijn eigen volk — de gedraaide, opgeschilderde, grijnzende goden van China — en hoopte hij, dat ze den armen „China-boy”, verweg in dat afschuwelijke Londen, nog niet heelemaal vergeten waren.

En vanavond — er viel een naargeestige regen — bleef hij staan in de onwelriekende uitwaseming van het restaurant en keek omhoog, en zijn lippen bewogen zich licht in gebed, en zijn halfgesloten oogen smeekten tot de verre godheid in de schaduw van een tempel in Peking — smeekten, dat het ontzettende, dat hij dien middag van Min Li had gehoord, niet waar zou blijken te zijn.

Toen slofte hij het trottoir over, het restaurant binnen.

Het was er bijna leeg. Aan één der weinige tafels zaten een paar Chineesche zeelui vermicelli te eten en fan-tan te spelen en aan zijn lessenaar, hoog verheven aan het uiterste einde van het lange smalle vertrek, zat Yang O, de meester van Hung, de rijkard van de Chineezenwijk.

Het was nog vroeg — er waren er nog maar weinigen van de gewone klanten, die de atmosfeer plachten te bederven met den geur van eten, in soja gedoopt, en hun eindeloos gerook en hun onophoudelijk snerpand gebabbel.

Een seconde bleef Hung No stilstaan en hij keek naar Yang O.

Hoe haatte hij hem!

Yang O had heel goed gemerkt, dat de jonge Chinees was binnengekomen — dat wist Hung No, al had de oude man volstrekt niet opgekeken. Maar Hung No kende zijn meester: hij wist, dat Yang zijn oude spleetogen niet behoefde te openen om te zien, zijn ooren niet behoefde te gebruiken om te hooren. Door lange, lange ervaring wist Hung No, dat Yang O zien en hooren kon, zooals geen tweede man kon zien en hooren, en dat Yang O sloeg, zooals geen tweede man het ooit gedaan had.

Ja, hij haatte hem! Zelfs nu nog stak hem onverdraaglijk het pak slaag, dat hij dien morgen gekregen had — voor den „diefstal” van een zes-penny-stuk, dat hij op den vloer had gevonden. De lange striemen schrijnden onder zijn kleeren, hij kon zich niet bewegen of de pijn werd erger. Want als Yang O sloeg, dan sloeg hij.

En dat ééne pak slaag was er nog maar één. Hij kreeg er zooveel. Hung No had er geen idee van, hoeveel hij er al had gehad; maar één ding wist hij wel: de serie was al begonnen op dien dag in het verre verleden, toen hij als kind aan den oever van de Pei-ho door Yang O was gevonden; en ook hiervan was hij zeker: bij al zijn voorvaderen en bij iedere heilige schubbe van den Hemelschen Draak — de dag, het uur, het heerlijke oogenblik zou komen, dat de wraak aan hem zou zijn.

Hij naderde Yang O, en boog zijn hoofd met diep ontzag, en vouwde de handen in zijn wijde mouwen, zooals de slaaf het doet in tegenwoordigheid van zijn heer.

„Zeer verhevene,” zei hij, toen een blik van Yang hem verlof gaf om te spreken, „ik heb gehandeld volgens uw bevel!”

Yang O deed zijn oogen 'n heel klein beetje open. Hij verroerde zich niet, en er kwam geen beweging in zijn lippen. Hij was een reus van een man, met een onaangenaam gezicht, met een bruine, gerimpelde huid, en oogen, die meer dan vijftig booze jaren lang afkeer hadden ingeboezemd, in verschillende werelddeelen.

Geen van beiden sprak.

Maar Hung bewoog zich evenmin, hoewel 't hem volkomen duidelijk was, dat het zwijgen van zijn meester hem beval, voort te gaan met zijn werk — in het restaurant bedienen en in de keuken helpen — want zij, die Yang O dienden, waren nooit werkeloos. Hung bleef dralen, en na een paar seconden gingen de

oogen van Yang O open tot bijna de halve normale breedte, welke die oude oogen bezaten.

„Hè?” vroeg Yang.

Hung No haalde diep, angstig adem.

„Schitterend verhevene,” zei hij, met een stem van de diepste nederigheid. „Booze berichten zijn heden gefluisterd in de ooren van uw verachtelijken worm.”

Yang O toonde een flauwe schaduw van schrik. Voor Westersche oogen zou die niet op te merken zijn geweest, maar Hung No zag, dat die schaduw er was, en hij maakte er het zijne uit op.

„Hè?” bromde Yang.

Hung praatte snel door; hij had niet genoeg vertrouwen in zijn eigen moed, om zich tijd te gunnen.

„Er is mij verteld, o meester, dat u in uw wijsheid binnenkort naar 'Frisco zult reizen, en dat u uw onwaardigen slaaf Hung No niet mee zult nemen.”

Weer gromde Yang O iets.

„Praatzucht schuilt in de tongen aller menschen,” merkte hij spottend op. „Maar dezen keer,” ging hij voort, „heeft praatzucht de waarheid gesproken!” Binnen de mouwen klemde de handen van Hung No zich in elkaar. Zijn houding scheen iets te verstrakken, en een oogenblik week zijn blik niet voor de oogen, die spottend in de zijne keken. Maar hij haalde moeilijk en met schokken adem.

„Meester, juweel-gelijke zilverbaard,” smeekte hij met gebroken stem, „wat heeft uw ellendige hond van een slaaf misdaan, om zoo door den aller-verhevenste verlaten te worden? Het — het is onmogelijk, dat ik hier blijf, terwijl u naar 'Frisco gaat. Het kan niet zijn. Ik ben niet meer dan uw schaduw. Gescheiden van uw hemelsche aanwezigheid zou uw worm niets anders zijn dan een nutteloos, verachtelijk niets.” En door zijn ontroering gedreven deed hij stoutmoedig een stap naar voren, en greep den rand vast van den lessenaar, waaraan Yang zat. „Het kan niet zijn. Ik wil niet blijven, meester, ik wil niet achterblijven! Neem mij mee — sla mij, dood mij, maar neem mij mee!”

Terwijl hij sprak, kwam zijn hand smeekend uit zijn mouw, en raakte per ongeluk het ijzeren geldkistje, dat op den lessenaar stond. Een seconde later viel het met een slag tegen den vloer, en geldstukken rinkelde.

De twee dobbelaars sprongen aanstonds overeind, maar het duurde geen seconde, of zij hadden gezien wat het was, en zaten weer verdiept in hun spel. Er was nu beweging in Yang gekomen.

Zijn gezicht was lijkleek. Zijn oogen stonden nu zoo wijd open als zij maar konden.

„Schurftig aasdier — hond, en zoon van een hond!” schold hij, terwijl hij den bevenden Hung bij de schouders nam en omhoog trok van den grond, „jij wilt en jij wilt niet! Ik zal je leeren, zoon van een eerlozen vader en een vuilnisbak-moeder!”

Hij droeg den jongen weg, het restaurant door, alsof het een pop was, en al gaande sloeg hij hem, want een riem met knopen hing altijd onder Yang's overkleed of zat opgerold in zijn mouw. Felle, forsche slagen gaf hij, maar er kwam niet het minste geluid van den armen Hung. En de spelers keken niet eens op. Telkens en telkens sloeg hij toe, en hij hijgde door de hevigheid van

Op reis door ons land.

DELFT-IN-DE-ZON IS MOOI.

Op reis door ons land.
MUIDEN.

zijn woede. En eindelijk, toen Yang langs hen heen ging, keken de zeelui op, allebei grijnzend, en toen speelden zij weer door. Yang bereikte de deur.

Hij schopte die met geweld open, en nog bleef hij z'n die-naar staan slaan, sloeg en sloeg hij den halfdooden jongen, die slap en stom in zijn krachten greep hing.

„Als ik wil, dat jij hier blijft om op mijn zaak te passen, en doet wat ik je zeg, hond dat je bent!” schreeuwde Yang, „dan heb jij niets anders te willen! En om je te beloonen voor je gehoorzaamheid zal ik je nog een flinke aframmeling geven, als ik terugkom. Ik ga naar 'Frisco, maar zonder jou permissie te vragen, insect. Perzikbloesem en Min Li gaan met me mee; en om je goed in je geheugen te prenten, dat je voor mijn belangen moet waken tot ik terug ben, en om 't je niet te laten vergeten, zal ik je blijven ranselen, tot ik moe ben!”

En toen hij eindelijk moe was, en in de verte den voetstap van 'n politieagent hoorde, slingerde hij den bijna bewusteloozen Hung de smerige straat in, en keerde knorrend en transpireerend terug.

Onbeweeglijk lag Hung in de goot. De politieagent ging voorbij, en Hung bad, dat de man hem niet gezien had, want dat zou een nog erger pak slaag kunnen beteekenen. Maar de agent liep verder, en toen bewoog Hung No zich.

Hij was te erg gewond, om te staan of het ook maar te probeeren, te gebroken om te kreunen; maar terwijl hij daar lag, hief hij de oogen op naar het groene lampje boven de deur van 't restaurant van Yang O, en het scheen vriendelijk naar hem te wenken en te knipoogen.

II

Al was het restaurant van Yang O leelijk en morsig, er boven waren vertrekken die zindelijk waren en mooi — de vertrekken, die de oude Chinees zelf bewoonde met zijn dochter.

Hung No echter had geen plaats in die woning. Zijn kamer — als men het kamer noemen kon — was een keldertje onder de keuken, waar hij in den nacht zijn moede ledematen uistrekke en droomde over zijn kinderjaren in China, en telkens en telkens de vele dollars en ponden natelde, die hij in de lange bittere jaren met Yang O had opgespaard; vele van die geldstukken had hij gestolen, en er was er niet één bij, waar Yang O van wist; en eens zou de dag komen, waarop dit geld hem terugbracht naar het huis van zijn vaderen, weg uit het martelaarschap van al die verschrikkelijke jaren — het einde van de ballingschap, die erger was dan de marteling van het lichaam.

No kon zich zijn vader en zijn moeder niet herinneren. Hij wist niet, wie zij geweest waren — of hij wel inderdaad tot de familie Hung behoorde. Had Yang O hem gekocht, of gestolen, of gevonden op den Babyheuvel, waar in tijden van hongersnood de arme Chineezzen soms hun kleintjes moesten neerleggen, om ze te laten sterven of te laten redden door nonnen, of door een of anderen liefdadigen voorbijganger, die méér in de beurs heeft dan de hongerende, half waanzinnige moeder van het hongerende kind? No wist het niet. Maar hij beminde zijn onbekenden vader, hij aanbad zijn moeder — hij vereerde hen beiden, want Hung No was een Chinees, en menig bosje wierookstokjes had hij gekocht en ontstoken om zijn ouders te eeren, en de goden van China te bewegen, hun dagen in den hemel te verzoeten.

Maar wel was het Hung No, die de weelderige vertrekken schoonhield en opsierde, waarin de rijke oude Chinees huisde, en het was Hung, die bij al zijn andere plichten ook nog de persoonlijke bediening van Yang O waarnam.

Hieruit kwam menig pak slaag voort — want Yang was trotscher op zijn woning dan een vrouw, en niet makkelijk tevreden te stellen — maar van deze klappen trok Hung No zich weinig aan; want werken in die vroolijk-bonte, geparfumeerde vertrekken van zijn meester betekende, dat hij zich in de nabijheid bevond van Perzikbloesem, en dat zij soms een kleinen dienst op zijn onwaardige schouders legde, of hem de groote belooning gunde van een glimlach of een woord.

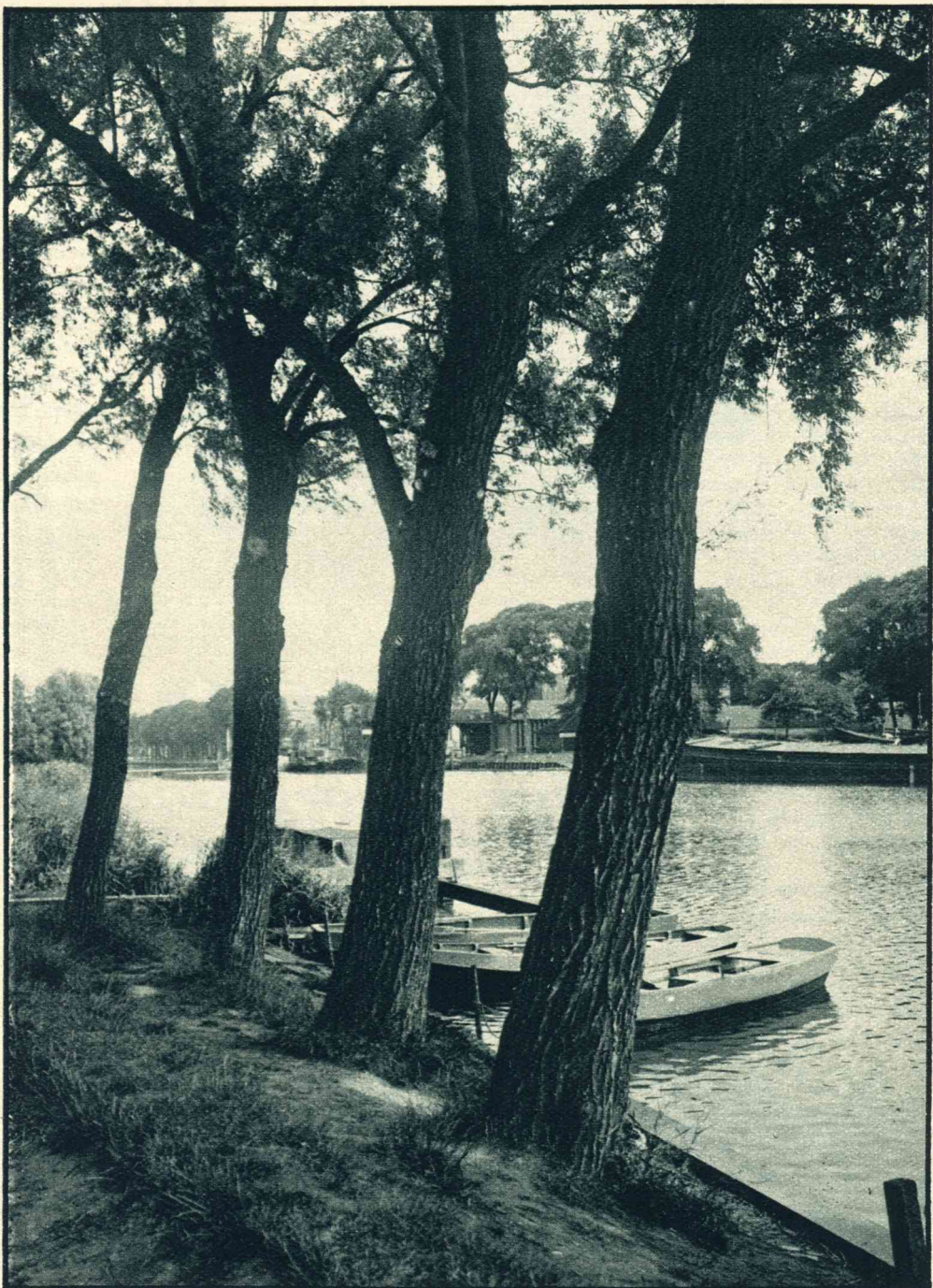
Hij was nu bezig bloemen te schikken in een kostbare vaas uit Nan-King, ieder takje aanrakend met de dralende vereering van Chineesche vingers, toen hij opkeek en het meisje in de deuropening zag staan.

Het was nog een heel jong meisje, slank als een gazelle — verwonderlijk slank voor een goed doorvoed Chinees meisje — en even schoon, vond No, als viooltjes in het maanlicht. Zij was inderdaad mooi. Zij was gekleed in de losse gewaden van China — glanzende kripzij, golvend en rimpelend satijn, met geborduurde citroen-kamperfoelie en blauwe vlinders; en de juweelen van de spelden in haar kapsel schitterden rood en groen. Haar oogen waren heel donker, maar haar huid was volkomen blank (zoals het soms onder de Mantsjoe's voorkomt) en er was iets in haar stem, dat niet heelemaal Chineesch klonk. Maar zij sprak en het Mandarijnsch, en het Pekingeesch, even vlot als Yang en Hung.

„Hé, Hung No,” riep zij uit, toen hij een stap deed om te buigen bij haar nadering, „je hinkt! Wat zie je er slecht uit!” ging zij medelijdend voort. „Heeft hij je weer geslagen?”

Hij boog het hoofd.

Maar rustig zei hij: „Het is niets, Perzikbloesem. Niet meer dan ik verdien. Spreek er maar niet over.”

Maar de pijnlijke uitdrukking bleef in de zachte oogen van het meisje; want Hung No had veel te lijden, en dat bleek uit iedere beweging, die hij maakte, ondanks hemzelf.

„Ik wou maar,” zei het meisje droevig, met een zachte, bekommerde stem, „ik wou maar, dat mijn vader je niet sloeg. In alle andere opzichten is hij goed en edel, vriendelijk en edelmoedig, voor mij een vader onder alle vaders. Ik kan zijn wreedheid tegenover jou niet begrijpen. Het doet me verdriet. Ik vereer hem. Maar het hindert me; het doet me pijn, als ik weet, dat hij je slaat — zoo verschrikkelijk slaat!”

Hung No liet het hoofd hangen, maar zijn oogen gloeiden. Hij voelde zich zulke bezorgdheid van haar niet waardig; maar die gaf meer verzachting aan zijn wonden, dan alle zalven uit een keizerlijke apotheek hadden kunnen doen, of de „pillen van lang leven”, waarmee Chineesche soldaten zonder vrees en zonder pijn veldslagen doorkomen.

„Want je bent zoo trouw en zoo hartelijk, Hung. Je bent bij ons geweest, zoover mijn herinnering reikt, en ik heb je nooit anders zien doen dan gehoorzamen en heel hard werken, en trouw heb je ons gevolgd. En voor mij, Hung No,” — er stonden tranen in de donkere oogen — „voor mij ben je bijna een broeder.”

„Nee, nee, Perzikbloesem,” — de jonge Chinees sprak met zware tong en keek zenuwachtig om zich heen, alsof hij plotseling bang was, dat Yang O hooren zou, welke overdreven woorden er werden gesproken — „ik ben niets meer dan uw slaaf. Ik ben slijk onder uw voeten, en als Yang O mij slaat, is het om mij waardiger te maken tot den dienst van zijn bloemachtige, verheven dochter. Want u, Perzikbloesem, bent even ver verheven boven mij, als de roode edelweis, die bloeit op de toppen van Omi, verheven is boven het onkruid, dat groeit in de morsige lanen van Japan. U bent als de zon, die in den vroegen dageraad boven de verre heuvels komt, om het zwart van den nacht in nieuw goud te veranderen; uw geur is die van den blauwen regen in de vroege lente, uw stem is als de muziek van de zingende maagden in den Zilveren Drakentuin in den hemel, en uw vriendelijkheid is als een roode roos in een ivoren schaal. Ik ben haar geheel onwaardig!”

Het meisje maakte een beweging, en raakte hem zacht aan met de eene blanke hand.

„Beste Hung!” sprak ze hem toe, „het is heel aangenaam, je altijd in de nabijheid te hebben. Ik zou dikwijls heel eenzaam geweest zijn,

*U kunt nu
Uw haarrassching
door den schuimbril volgen:*

U kunt zich in den spiegel bekijken en Uw haarrassching controleeren. Met den schuimbril op, tast U niet meer in den blinde. Buiten den schuimbril is tevens bij elk pakje Zwartkop-Shampoo het naspoelbad Zwartkop-Haarglans gepakt. Daardoor garandeert de Zwartkop-Haarverzorging voor immer een prachtige haargroei met natuurlijken glans. Haarglans versterkt het verslaptte haar (adstringeert het). Haarglans maakt de alkali van het waschmiddel onschadelijk (neutraliseert het). Het krijgt zijn stevigheid terug en laat zich beter en houdbaarder onduleren!

Wanneer U haast hebt: in 3 minuten geeft Zwartkop - Droogshampoo U mooi haar.

ZWARTKOP-SHAMPOON

met Haarglans en Schuimbril

Voor Nederland: Fa. C. F. van Dijk & Zoon, Dordrecht.

Tandaanslag

ROOKERS!

Doet als volgt om Uw tanden wit te houden. Tandaanslag absorbeert rook. Verwijdert den tandaanslag en Uw tanden zijn blinkend wit.

ROOK is niet de oorzaak van doffetanden maar kleurt slechts den tandaanslag waarmede de tanden bedekt zijn. Om deze vlekken te verwijderen moet eerst de tandaanslag verdwijnen.

Tandaanslag hecht zich aan het glazuur vast. Gewoon borstelen helpt hier niet tegen. In tandaanslag bevinden zich bacteriën, die bederf veroorzaken. Pepsodent heeft uitsluitend ten doel dezen tandaanslag te verwijderen.

De werking van Pepsodent is absoluut onschadelijk, doch de tandaanslag wordt op een grondiger wijze verwijderd dan bij welke andere tandpasta ook.

Duizenden mensen, die dachten, dat hun tanden van nature verkleurd waren, gebruikten Pepsodent en zagen hun tanden weer blinkend wit worden. Pepsodent zal U weer fraaie, gezonde tanden geven.

De nieuwe
hedendaagsche Amerikaansche Tandpasta.

5000

zie de wereld met...

Wrigley's op zak - Waar de reis ook naar toe is zorg dat gij Wrigley's bij U hebt. Let eens op hoe lang de smaak er aan blijft. Verfrisschend tot het laatst. Wrigley's wordt over de geheele wereld door volwassenen en kinderen als een heerlijke versnapering gewaardeerd. Wrigley's verdriift vermoeidheid en kalmeert de zenuwen. Het bevordert bovendien de spijsvertering en wekt de eetlust op.

Twee soorten: P.K. (zuivere pepermuntsmak) en Spearmint (pittige kruisemuntsmak). 5 cent per pakje.

HM-6

WRIGLEY

ABONNEERT U OP „ONS ZEELAND“

en bijna bang op al die reizen, als ik mijn *broeder* Hung No niet had gehad!"

Hij kon het eerste oogenblik niet spreken.

"Over een korte pooze, Perzikbloesem," zei hij toen, "zult u ver zijn van uw onwaardigen slaaf!"

Het meisje keek verschrikt en vragend.

Hung knikte droef.

"Ver van jou, Hung No?"

"Ver van mij. Heeft Min Li, die oude kat..."

"Sst! Hung No, je moogt zoo niet over Min Li spreken. Zij is erg goed voor mij."

Hij wierp een snellen blik naar de deur.

"Dat is waar, Perzikbloesem; en daarvoor vereer en dien ik haar; maar in al het andere is zij een kwaadaardige oude kat, en de goden mogen er haar voorouders voor pijnigen. Zij is het geweest, Min Li, die mij gisteren verteld heeft, dat Yang O, mijn meester, binnenkort naar San Francisco gaat."

Het meisje hield den adem in.

"Daar heb ik niets van gehoord!" zei ze. "Niets! Ik hoop maar, dat het waar is."

"Hij wil u meenemen, Perzikbloesem!"

"O ja!" riep Perzikbloesem vroolijk, "mijn vader zal mij vast en zeker meenemen. We zijn nog nooit van elkaar weg geweest, nooit, zoolang ik me herinneren kan. Maar ik heb er niets op tegen, naar 'Frisco te gaan, Hung No. Het is daar warmer dan hier, en zelfs als er mist is en wat kou, is het nog niet zoo als hier in Londen. Ik kan daar evenmin vrienden maken als hier — wat ik toch zoo graag zou doen — maar soms, als hij me meenam op een langen rit, als we ver van de steden af waren, mocht ik mijn sluier opslaan en kijken. En 't is daar zoo mooi! Ja, ik ben blij, dat we gaan; en jij, Hung No, ben jij er ook niet blij om?"

Hung No schudde langzaam het hoofd.

"Neen, Perzikbloesem, ik ben er niet blij om, want ik ga niet mee!"

Het meisje liet een uitroep van teleurstelling hooren.

"Niet mee?" vroeg ze. "Maar — maar je gaat altijd mee!"

Hij knikte.

"Ik ben altijd meegeweest, Perzikbloesem; maar dezen keer ga ik niet mee, want het is de wil van Yang O, dat ik hier in Londen blijf om op zijn zaak te passen; en u, Perzikbloesem, u zult op reis gaan zonder mij; en het kan misschien een jaar worden, of twee jaren, dat mijn oogen niet zullen rusten op u, die ik zoolang gediend heb — en u te dienen is mijn eenige vreugde."

Het meisje werd bleek en haar oogen werden vochtig.

"Hung," fluisterde ze, "ik... ik wil niet op reis zonder jou. Altijd ben je bij me geweest. Voor mij ben je een broeder. Ik zal mijn vader vragen, of hij je meeneemt. Hij heeft mij nog nooit iets geweigerd. Ik zal het hem dringend

verzoeken, en in zijn groote goedheid zal hij me dit toestaan. Ik zal het hem vandaag nog vragen!"

Zij zag de uitdrukking, die op het gezicht van den jongen kwam, en zij begreep hem terstond.

"O, Hung No!" riep ze uit, "als ik er met mijn vader over spreek, zal hij je misschien weer slaan!"

Hij sloeg vlug den blik op.

"Dat, en nog duizend van die kastijdingen, zou een kleinigheid zijn, o Perzikbloesem, als uw vraag het hart van Yang O zou veranderen, en zijn voor-nemen doen smelten, zoodat hij me mee zou laten gaan met u."

Maar het meisje wendde zich droefgeestig af. Het ontroerde haar diep, te moeten aanzien, hoe ziek van de pijn No was; en zij voelde, dat zij voorloopig niet met haar vader zou durven spreken — als ze het deed, zou zij meer kwaads dan goeds bereiken.

III

Zij waagde de poging echter een paar dagen later, op een middag, dat zij Yang O buitengewoon mild gestemd vond — toen zij aan zijn voeten zat, en de zacht tokkelende muziek maakte, die hij zoo graag hoorde, met haar tafelluit op een laag bankje naast haar en haar schouder tegen de knie van Yang.

Bijna een uur lang zong zij voor hem, het eene lied na het andere, terwijl de stemmen van de kleine ingelegde tafelluit de hare begeleidden als een zilveren regen: "Het lied der pioenen", "Het lied van de witte wolken", "Het rusthuis aan de klare Wan-rivier", het "Herfst-rivier-gezag", "Eeuwig denkend aan elkander", het "Lied van den geknachten wilg"... Yang verzocht haar, dit nog eens te zingen — al die liederen, en nog andere zong Perzikbloesem voor haar vader Yang O, zittende aan zijn voeten, zittende op een zijden vloerkleed, dat de Bokkers hadden buitgemaakt in een keizerlijk paleis in Chili, zittende op den vloer, hoog boven in een eet- en dobbelhuis in de Chineezewijk, Londens "verboden stad" van opium, diefstal, samenzwering, het duistere hol van de menschelijke monsters en verworpingen van een dozijn rassen. En toen zij hem door haar gezang 'een groter teederheid voor haar had inge-boezemd, een groter innigheid lag in de aanraking van zijn hand op haar haar, keerde zij zich af van de luit op het lage teakhouten bankje, ondersteunde het ronde kinnetje met haar beringde handen en keek hem met een dringenden, vragenden glimlach in de oogen.

"Wat wil je, mijn bloem?" vroeg Yang, met een kirrend, vrouwelijk-zacht lachje van toegevendheid, want altijd was het zóó tusschen hen: Perzikbloesem vroeg, en zij had.

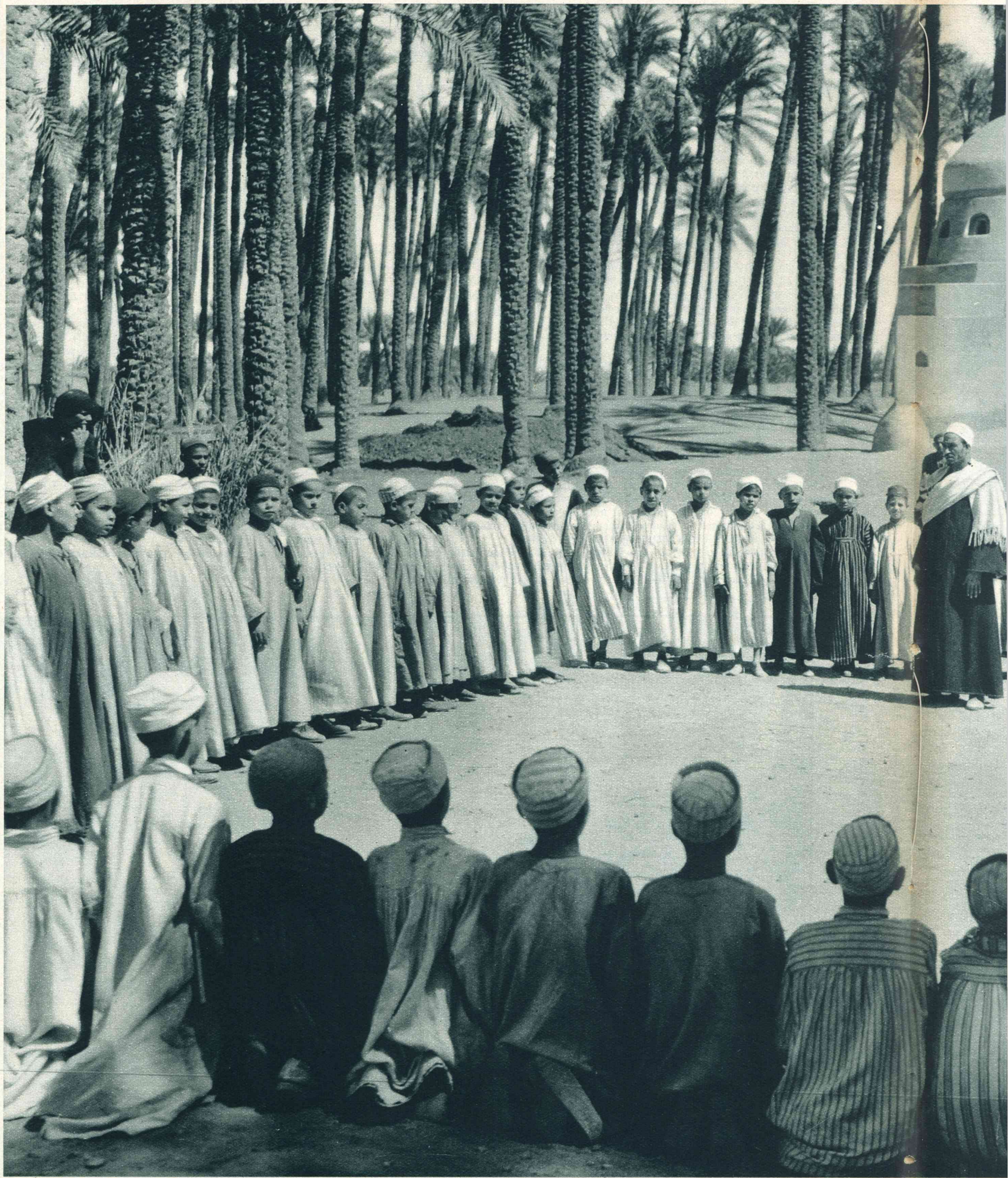
Wat een schilderij vormden zij — in haardschijnsel en kwijnend zonlicht — het meisje, de man en de sierlijke Chineesche kamer!

(Wordt voortgezet)

Op reis door ons land.

IN GENEMUIDEN IS HET GEWENSCHT, MET HET OOG OP DE VELE HOOIBERGEN DIE DICT NAAST ELKAAR STAAN, NIET TE ROOKEN.

OPENLUCHTSCHOOL IN EGYPTE

bij het graf v

(Foto Publishers' Photo Service)

OTE

bij het graf van een beroemden Mohammedaan uit de negende eeuw; de leerlingen netjes in een vierkant, de onderwijzers staan in 't midden.

Vrouwenleven

NIEUWE HOEDJES VOOR DEN WINTER

We hebben nauwelijks goed en wel gelegenheid gehad om te profiteeren van onze zomerhoeden, of reeds komen de nieuwe modellen voor den winter zich presenteeren.

Allerlei soorten hoedjes van vilt, van 'n soort peluche, van wollen band en zelfs van veeren komen onze aandacht vragen. Of later in het seizoen ook nog de groote hoeden zullen verschijnen, daaromtrent valt nog niet veel te voorspellen. Voorloopig worden er enkel nog maar toques en nauwsluitende kleine hoedjes gelanceerd. Wat zouden we in de najaarsstormen van den overgangstijd tusschen zomer en winter ook met groote hoeden moeten aanvangen?

Wanneer de eerste modellen een goed beeld geven van wat er op het gebied van winterhoeden voor nieuws zal komen, dan lijkt het wel, dat we met onze hoeden van verleden jaar best weer voor den dag zullen kunnen komen. Voor een kleine moderniseering hier en daar kunnen we de nieuwe modellen tot voorbeeld nemen.

We kunnen bijv. iets heel aardigs maken van 'n eenvoudig klein viltten hoedje, wanneer we er 'n lap schotsche zijde bij nemen, voldoende tevens voor

Blauw viltten hoed,
met robijnkleu-
rige veeren-
touffe ge-
garneerd.

Grijs viltten hoedje, met zil-
veren kralen op den rand.

'n bijpassende das. Voor de das wordt de ruit schuin geknipt en de overschietende punten worden aan elkaar genaaid en om het hoedje heen geplooid. En als we van zoo'n oud vilthoedje den geheelen rand afknippen en de zijde er omheen zoo arrangeeren dat aan één kant nog iets van het vilt te zien komt daaronder, terwijl aan den anderen kant de zijde iets lager neerhangt, dan hebben we een der allernieuwste Parijsche modelletjes volgens ontwerp van Jane France, dat met de bijbehorende sjaal een goed geheel vormt.

Een ander hoedje weer kan worden opgefleurd met 'n strik, precies in de kleur van 't vilt, schuin van achteren recht staand opgezet. Ook rosetten van ripslint, metalen versiersels en veeren fantassies worden op allerlei wijze voor garnering aangewend.

Toques zijn een dankbaar onderwerp om zelf te maken voor al wie beschikt over handige vingers. Bij de nieuwe modellen zijn er vervaardigd van allerlei materiaal: combinaties van vilt met zijde, open gewerkte wollen stof in twee tinten, dooreen gevlochten wollen band en zoo al meer.

Germaine Galy ontwierp een toque geheel en al uit witte veeren, met als eenige garnering een platten witten strik opzij, hoog boven het kapsel.

Ja, de nieuwe hoedjes worden nog steeds schuin gedragen, zoodat er van het kapsel heel wat te zien komt en men er wel degelijk mee te rekenen heeft, dat een verwaarloosd kapsel het effect bederven kan van het fraaiste hoedje. Hoeden met rand worden zóó opgezet, dat ze aan één kant, goed en wel, het geheele oor bedekken en aan de andere zijde het voorhoofd vrij laten.

Een voorbeeld daarvan geeft het model van onze eerste afbeelding, een créatie van Saby Mono in blauw vilt. De garnering bestaat uit een robijnkleurige veerentouffe.

Andrée Nordet ontwierp de moderne baret voor 'n jong meisje. Kastanjebruin vilt werd op originele wijze verwerkt tot dit charmante hoedje.

Het eenvoudige hoedje van onze derde afbeelding, door Jeanne France ontworpen in grijs vilt, krijgt iets heel aparts door de zilveren kralen, in strakke rijen om den rand genaaid.

PAULA DEROSE.

Origineele baret van kastanjebruin vilt.

Vasenol

WOND-EN KINDER-POEDER · BABY-CREME

BREUKLIJDERS

Dit is C. H. SCHOLTE, die, na 22 jaar breuklijder te zijn geweest, zichzelf enduizenden anderen van breuklijden bevrijdde door zijn nieuwe uitvinding van het **PATENT LUCHTAPPARAAT**.

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt kosteloos om het boek met afbeeldingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE

Aert v. Nesstr. 105a - Rotterdam

Waarschuwing. Laat U niets anders opdringen, want even goed of beter bestaat er niet.

Bekend maken wat ge hebt aan te bieden, is omzet vergrooten

Mevrouw, U zegt, U wordt te zwaar?

dan moet U in elk geval Richter-Thee drinken!

Het is het beste middel om op natuurlijke en gezonde manier slank te worden.

Dr. E. Richter's Thee

bij apothekers en drogisten of door het depôt Heerengracht 149, Amsterdam-C
PER PAK F 1.50

Ansol

Vraagt Uwen apotheker of drogist uitsluitend naar 't sedert 25 jaar onovertroffen preparaat: **Ansol**

Suppositoria der Fa. Goedecke & Co.
In roode doosjes met loodje. Al het andere wijze men af.

Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH,
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

REISRUUBRIEK

Deze rubriek komt in een gecombineerde oplaag van 225.000 ex. Voor adv. wende men zich tot de adm. v. d. blad

LIKDOORNS
zijn pijnlijk. Bevrijdt U-zelf van pijn en ongemak.
Gebruikt
"GETS-IT"

Zwitserland
RUST EN HERSTEL

Licht Lucht - Zon
Verlaagde prijzen

BRÜNIG-HASLIBERG
1100 Meter boven zee (BERNER-OBERLAND)
Prosp. door de Verkehrsverein te Brünig-Hasliberg

Rust Herstel
Verlaagde prijzen

N.Y. MAGAZIJN DE BYENKORF

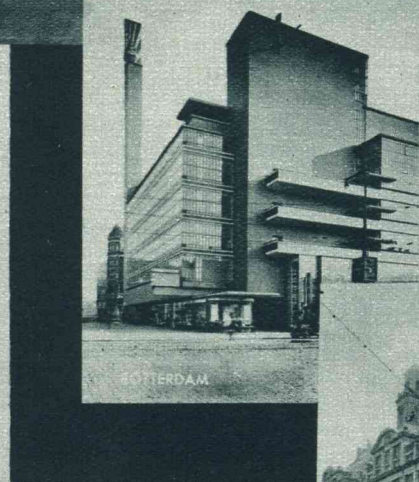
DEN HAAG

Onze Magazijnen te Amsterdam, Den Haag en Rotterdam zijn de grootste, best gesorteerde en meest modern ingerichte in Nederland.

Door concentratie van den inkoop zijn onze verkoop-prijzen uiterst laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoop-afdelingen, Lunchroom, Daktuin¹⁾, Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon- en Telegraafkantoor, Bagagedepot van de Nederl. Spoorwegen, Eigen Auto-besteldienst, Kapsalon²⁾ enz.

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.
²⁾ Alleen in Rotterdam.

ROTTERDAM

AMSTERDAM

AMSTERDAM DEN HAAG ROTTERDAM

Een verfrissing op warme dagen

is een bord boschbessen met melk. Dat zij U mogen smaken! En opdat men aan Uw tanden niets merkt: daarna even flink poetsen met PEBECO! Daarvan worden ze weer helderwit. Want PEBECO bevat bijzonder werkzame en zuiverende bestanddeelen. Ze reinigt grondig en langdurig, houdt den adem zuiver en frisch en werkt prikkelend op den bloedsomloop in het weefsel der mondholte, waarvan tanden en tandvleesch sterker worden.

Pebeco Mij., Serphatikade 3, Amsterdam-C.

Pebeco is billijk
35 en 55 cents
in zuiver tinnen tuben

DE ONVINDBARE SCHUILPLAATS

door

Fred. M. White

Grimmig keek Crosfield over 't kampvuur naar zijn vriend Norton, terwijl hij hem nog eens de zes ruwe steenen toonde, die in de holte van zijn hand lagen. Voor het niet-deskundig oog waren het inderdaad niets anders dan een half dozijn ruwe steenen; maar een expert zou bijna dadelijk verklaard hebben, dat die steenen ruwe diamanten waren van buitengewone zuiverheid en een fortuin vertegenwoordigden. Zij waren het eigendom van de beide vrienden, die hier, honderd mijlen van Kimberley, in de wildernis gelegd lagen; maar rechtseleerden zouden waarschijnlijk van een tegenovergestelde opinie zijn. In elk geval, de vrienden bezaten de steenen; voor hen betekenden zij meer dan een fortuin — de diamanten betekenden het eindelijk resultaat van drie jaar onnoemelijk zwaar werk onder een tropische zon, gepaard met alle gevaren, die de pionier kent. Zij openden een verschiep van vrede en voorspoed in het vaderland, een verschiep van alles wat deze twee mannen hadden willen winnen. Maar nooit was het gevaar groter geweest dan nu; vandaar de grimmige blik in hun oogen en hun gefluisterd gesprek.

„Voor het geweten mogen we zeggen, dat de steenen van ons zijn,” zei Crosfield op een opmerking van den ander. „Ze zullen ons ieder vijftig duizend Pond opbrengen.”

„'t Is niet het geweten, dat we tegen ons hebben,” zei Norton droog, „maar de wet. Reken er op, dat die schurk van een Blatter het onmogelijke zal doen om die steenen in zijn bezit te krijgen. Hij weet dat wij ze hebben; gisteravond heeft hij 't me zelf verteld. 't Was ook stom van je om dien neger, dien Jin, zoo'n groote belooning te geven.”

„Hoe dat zoo?” vroeg Crosfield.

„In je blijdschap, dat we de diamanten vonden, ging je dien neger van ons vijftig Pond geven. Een neger, die van z'n leven nog geen vijf Pond bij elkaar heeft gezien. Wat doet de vent natuurlijk? Direct een paar vrouwen koopen en een levettje beginnen als 'n O-W'er. Met het even vanzelfsprekende gevolg, dat Blatter dadelijk begreep dat er een vondst was geweest en hem net zoo lang met zijn strikvragen lastig viel, tot Jin alles vertelde. Toen jij vanmorgen op jacht was, kwam Blatter razend van woede hier, om zijn steenen op te eischen.”

„'t Zijn onze steenen,” viel Crosfield in, „gevonden op ons land.”

„Zeker, maar zoals ik je daarstraks al vertelde, wij zijn wettelijk niet secuur genoeg geweest, toen we dat gedeelte van onzen grond aan hem verkochten. Met de noodige advocatenhulp beweert hij te kunnen aantoonen, dat we hem al het land verkocht hebben. Zelfs heeft hij een soort kaart met verschillende historische aanspraken. Zweren doet hij natuurlijk zonder bezwaar. — Nee,” ging hij voort, „we mogen zelf overtuigd zijn, dat we de steenen op ons eigen land vonden, we kunnen het niet bewijzen.”

Crosfield staarde somber voor zich heen. Met vruchteloos arbeid hadden ze nagenoeg al hun geld verloren, zoodat ze tenslotte, moedeloos en uitgeput, hun grond, op een klein gedeelte na, verkocht hadden aan Jack Blatter. En nu zij, door een wonderbaar geluk, juist op hun stukje blauwen grond de kostbare steenen hadden gevonden, nu zou de schurkachtige Blatter...

„Nooit, Norton!” sprak Crosfield zijn gedachten uit. „Die schobbejak zal van onze steenen niet profiteren. Ik begrijp wel, dat we voor het gerecht niet veel tegen hem kunnen beginnen. Maar onze diamanten zullen we redden. Jij hebt toch ook een meisje in Engeland, nietwaar, dat op je zit te wachten? Ik ook! Meer hoef ik niet te zeggen.”

Hij had nauwelijks uitgesproken, toen hoefslagen klonken en een ruiter hun kamp naderde. Zwijgend zagen de beide mannen toe, hoe de

vreemdeling, een rijzig, gespierd man, die een bevelenden indruk maakte, afsteeg, zijn paard vastbond en op hen toekwam.

„Ik ben het districtshoofd Costigan. Wel van me gehoord misschien? En als ik me niet vergis, heb ik mr. Crosfield en zijn partner voor me?”

„Precies,” antwoordde Crosfield. „Districtshoofd Costigan ken ik niet, maar wel doet het me plezier, na zooveel jaren den „Dikkop” weer eens terug te zien.”

Een oogenblik keek de pasgekome verbluft; toen barstte hij in lachen uit.

„Dien naam heb ik niet gehoord,” zei hij, „sinds ik tien jaar geleden Oxford verliet. Maar nu ken ik jullie wel. — Crosfield, wel, wel, Crosfield! We hebben toch nog samen tegen Cambridge geroeid? En als dat Nobby Norton niet is! Jullie waren toen al vrienden. Wel, wel — de wereld is klein. Had ik ooit kunnen denken dat ik hier, in plaats van achter nikkers te jakkeren, nog eens een paar medestudenten moest probeeren te pakken, omdat ze een armen drommel van z'n diamanten willen berooven?”

Vijf minuten later zaten de oud-studiemakkers rond het kampvuur herinneringen op te halen. Een uur later, toen de duisternis volkomen was, verdween de vroolijke schittering uit de oogen van den magistraat en werd hij ernstig.

„Kijk eens hier, luitjes,” begon hij, „jullie weten natuurlijk waarom ik hier gekomen ben. Ik had een half dozijn soldaten mee kunnen brengen om jullie achter slot en grendel te zetten. al ben ik blij dat ik 't niet gedaan heb. Maar ik weet, dat een van jullie de diamanten bij zich heeft; voor jullie eigen welzijn moet ik vragen mij die te geven.”

„We ontkennen het niet,” zei Norton rustig; „maar die steenen zijn ons eigendom. Blatter is een schurk, die ons heeft bedrogen.”

„'t Kan best zijn, lui; maar ik moet de zaak nu eenmaal rapporteeren. Zijn jullie in de Kaapkolonie, dan staan jullie er beroerder voor, geloof dat gerust.”

„We willen het riskeeren,” zei Crosfield.

„Goed, dan zeg ik niets meer.”

Waarna Costigan een versche pijp stopte en over andere onderwerpen begon te praten. Daar het laat was geworden, accepteerde hij de uitnodiging den nacht bij hen door te brengen.

„De inboorlingen hebben geklaagd, dat zij veel last hebben van een ouden, kwaadaardigen olifant,” zei Crosfield onverwacht. „We waren van plan te probeeren hem morgen onder schot te krijgen. Voel je er iets voor, Dikkop, mee te doen?”

„Alleen als toeschouwer, Cros,” antwoordde de magistraat. „Ik heb nog nooit deelgenomen aan een olifantenjacht, maar kan je me een veilig plaatsje aanwijzen en een goeden kijker bezorgen, dan ben ik je man.”

„Dat is in orde dan! We zullen je wat jachtsport laten beleven, en daarna kan je met ons meegaan naar de Kaap, zooals nu eenmaal je plicht is. Hoe eerder we in Engeland terug zijn, hoe liever 't ons is.”

„Kerels,” zei Costigan plechtig; „ik kan jullie begrijpen, maar geloof me, 't geeft niets. Blatter heeft zijn rechten verkocht aan het Diamant-Syndicaat. En 't Syndicaat laat niets passeeren, al zou het de lui een miljoen kosten. Maar enfin, ik heb jullie al genoeg gewaarschuwd.”

„Je bent een fideele kerel, Dikkop,” antwoordde Crosfield. „Maar we zetten door. Norton, geef me de olifantgeweren en de ammunitie eens aan.”

Met de uiterste zorgvuldigheid maakte Crosfield de geweren in orde, waarna de mannen het vuur voor den nacht verzorgden, en zich in hun dekens rolden om te gaan slapen.

„Wat moeten we doen? Heb je een plan?” vond Norton nog even gelegenheid zijn vriend toe te fluisteren. Crosfield keek hem vaag aan.

„Laat dat aan mij over, Nobby,” antwoordde hij daarna. „Wij gaan naar de Kaap en blijven daar zoo lang als de autoriteiten er plezier in hebben. Maar de steenen zal ik zoo secuur verbergen, dat geen sterveling ze kan vinden — geloof dat gerust.”

Meer wilde Crosfield niet zeggen.

Den volgende morgen werd vroeg ontbeten; inmiddels was Jin met de bestelde kaffers verschenen. Zij rapporteerden, dat de olifant dien nacht een maisveld verwoest had en thans een halve mijl verder verblijf hield in een boschje hoog struikgewas aan den zoom van het oerwoud. Onder aanvoering van Crosfield trok het heele gezelschap in de aangeduide richting. Toen zij zoo ver waren gekomen, dat hij een overzicht had van de situatie, liet Crosfield halt houden. Voor het hoge struikgewas strekte zich een kleine open vlakte uit. Hij beval Jin en zijn volgelingen daar een grooten kuil te graven — „een uiterste voorzorgsmaatregel,” verklaarde Crosfield aan de beide anderen; „wanneer het heerschap uit het struikgewas komt, en het lukt ons niet hem dadelijk doodelijk te treffen, dan valt hij in den kuil en zijn wij veilig voor hem.”

Nadat de kuil gegraven was, beval hij den kaffers een omtrekkende beweging te maken en den olifant in zijn richting op te jagen. „Ga jij nu op zij van het struikgewas staan, Nobby,” ging hij verder; „voor 't geval dat de snaak langs dien kant misschien wil ontsnappen. Maar 't waarschijnlijkst is dat hij hierheen komt, en daar ik, geloof 'k, de beste schutter ben, zal ik hier gaan staan. Jij, Costigan, kunt het beste op dat heuveltje daar, meer naar achter, gaan staan. Dan sta je buiten gevaar, en je hebt een pracht-overzicht. Neem mijn kijker mee; een betere is er niet in de kolonie. — Alles klaar?”

Terwijl Crosfield voorzichtig verder kroop in de richting van het hoge struikgewas, hoorde hij steeds duidelijker het geschreeuw der kaffers, die den olifant naar zijn kant dreven. Plotseling, vlugger dan hij vermoed had, ontstond een geweldige beweging in het gebladerte vóór hem, en met een vaart schoot een reusachtig lichaam op de open vlakte. Toen de olifant Crosfield gewaar werd, vergrootte hij zijn snelheid nog en stormde, luid trompetterend, op hem af. Wanhopig-vlug bracht Crosfield het geweer aan den schouder; vuurde —

Norton, die verder zijwaarts stond en vandaar uit zijn vriend niet zien kon, hoorde het schot vallen. Maar wat was dat? Er klonk nog een schot, nog een — nog een — meer nog; vlug na elkander. Een oogenblik nog bleef Norton verschrikt staan; dat was niet in orde. Een olifant, die niet bij het eerste schot werd neergelegd, was dubbel gevaarlijk. Maar Crosfield was toch een goed en koelbloedig jager, die er bovendien niet van hield het wild te pijnigen met schampschoten. Met het geweer in den aanslag holde Norton nu in de richting van zijn vriend. Goddank — toen hij de open vlakte bereikte, zag hij Crosfield, ongedaerd maar bleek; de kolos lag dood, half weggezakt in den kuil. Ook Costigan kwam aanloopen.

„Ik dacht, dat hij je zou verpletteren,” riep de magistraat, toen hij genaderd was.

„Ja,” antwoordde Crosfield; „ik geloof, dat ik even mijn positieven kwijt was, toen ik 'm opeens

zoo dicht bij me zag. Maar, zooals jullie zien, heb ik den knaap toch weten neer te leggen."

"Wat doe je nu?" informeerde Costigan.

"Ik zal de twee groote tanden er uit laten nemen," antwoordde Crosfield; "die krijg je van ons cadeau, Dikkop, als herinnering aan dit jachtavontuur. Daarna zal ik het lichaam heelemaal in den kuil laten rollen en het met takken en bladeren laten bedekken."

"De tanden wil ik graag hebben. Maar waarom laat je het lichaam op die manier begraven?"

"Ik wil den schedel mee naar Engeland nemen. Het schoonmaken daarvan laat ik aan de mieren over. Trek niet zoo'n verbaasd gezicht, kerel. Je hebt geen idee, waartoe de mieren in staat zijn, als zij het cadaver eenmaal hebben gevonden. Met een paar weken is er geen stukje vleesch meer over. En als we hier over een paar maanden terugkomen — want zoo lang zullen je vrienden in Kaapstad ons wel ophouden — vinden we hier een blinkend wit geslepen geraamte. Zoo gauw Jin en zijn kaffers klaar zijn met het werk, zijn wij gereed om mee te gaan naar de Kaap, nietwaar Nobby?"

Drie dagen later bereikten de twee vrienden, nog altijd vergezeld door Costigan, per trein de Kaapkolonie. Aan de grens werden zij opgewacht door een man, die zich Buckley noemde, en die hen inlichtte, dat zij zich als in voorloopige hechtenis konden beschouwen, op grond van een vermoedelijk misdrijf tegen de diamantsmokkelwet. De klacht was ingediend door het Diamant-Syndicaat. Crosfield luisterde glimlachend, verklaarde dat zij geen diamanten bij zich hadden, maar dat de autoriteiten konden handelen zooals ze wenschten. Waarna, op zijn beurt, de politiemann begon te glimlachen, en opmerkte dat hij, voorloopig althans, geen ander antwoord had verwacht.

De volgende weken brachten Crosfield en Norton hun tijd door als gasten van het gouvernement. Zij werden zoo grondig onderzocht, dat er geen sprake van kon zijn, dat de steenen zich daarna nog op of in hun lichaam konden bevinden; zij schreven geen brieven en mochten er geen ontvangen. Een meer omschreven beschuldiging werd niet tegen hen ingebracht, om de simpele reden dat er geen materieel bewijs aanwezig was. Hun vrijheid waren ze kwijt; overigens werden zij vrij goed behandeld. Het was eerst na hun vrijlating dat hun ten volle duidelijk werd, hoe grondig het onderzoek was geweest. Niet alleen betreffende hun persoon, maar ook hun omgeving. Costigan vertelde later, dat Jin mager en nerveus was geworden door de genadelooze kruisverhooren, waaraan men hem had onderworpen.

Maar aan alles komt een einde, en zoo kwam er een dag, dat de beide avonturiers vrijgelaten werden. Zij konden gaan waar zij wilden; alleen zouden zij, zolang zij in Zuid-Afrika bleven, onder politietoezicht blijven.

"Dus we kunnen desnoods teruggaan naar de plaats, vanwaar wij gekomen zijn?" vroeg Crosfield beleefd aan den slechtgehumeurden Buckley. "We moeten daar nog een olifantsschedel halen, een jachttropee, begrijpt u?"

"Wat mij betreft kunnen jullie naar den duivel lopen," was het antwoord van den vermoeden politiemann. "Als jullie je maar in elke plaats, waar je komt, aanmeldt bij de politie. Laat ik jullie alleen nog dit vertellen. Ik ben vijftien jaar in het vak en ik heb in dien tijd heel wat gewiekste kerels in mijn bureau gehad, maar dit is de eerste keer dat ze me te pakken hebben. Als we elkaar nog eens ooit ontmoeten in Engeland — waar jullie veilig zijn — hoop ik dat jullie me willen vertellen, hoe je 't 'm gelapt hebt."

"Och, in Engeland kunnen we allicht een beetje vrijer praten," zei Crosfield. "We zullen 't beslist op prijs stellen daar eens samen te dineeren. Tot ziens dan, mr. Buckley."

Tien dagen later meldten de vrienden zich plichtsgetrouw bij districtshoofd Costigan, die grinnikend informeerde naar hun Kaapsche avonturen. Zonder een spier te vertrekken gaf Crosfield verslag.

"Jullie zijn ontegenzeglijk een paar knappe kerels," uitte hun oud-medestudent zijn meening. "Dit is het eerste geval, zoover ik weet, dat de

Kaapsche politie bot vangt. Enfin, jullie hebben je hier gemeld — verder heb ik er niets mee te maken. Wat zei je, Cros? Kwam je dien olifantsschedel ophalen? Ga je gang. Ik heb juist gisteren van dien zwarten rekel van jullie, dien Jin, gehoord, dat alles er nog onaangeroerd ligt."

Een half uur later waren de vrienden met een paar kaffers onderweg naar den kuil. Een paar honderd meter er van verwijderd lieten zij hun helpers achter en gingen alleen verder. Het was zooals Crosfield verwacht had. Nadat zij takken en bladeren verwijderd hadden, bleek dat de mieren haar werk grondig verricht hadden. Blinkend wit lag het skelet in den kuil. Crosfield's glimlach irriteerde zijn vriend.

"Is 't erg onbescheiden te informeerden wat we nu eigenlijk gaan doen?" vroeg hij.

"Wel," zei Crosfield kalm, "onze diamanten halen, natuurlijk. Ik heb je toch immers verteld, dat ik ze zoo secuur zou verbergen, dat geen sterveling ze kon vinden. Nou, dat heb ik gedaan. Ze liggen daar in het stof, onder die beenderen. Mieren kunnen heel wat aan, maar geen diamanten. Kijk me maar niet zoo gek aan. Blijf jij hier uitzien — dan ga ik even dien kuil in."

Een half uur later klom Crosfield weer naar buiten; op de palm van zijn vuile hand toonde hij zijn opgetogen vriend de zes kostbare steenen.

"Och, 't was eigenlijk heel eenvoudig," gaf Crosfield eindelijk een verklaring. "Costigan is een patente kerel, maar toen hij eenmaal bij ons was, moest hij zijn plicht doen. Ik wist dat hij ons niet meer uit het oog zou verliezen, voor hij

ons aan Buckley had afgeleverd. Ik moest de diamanten dus kwijt — maar hoe? Toen kreeg ik een inspiratie. De olifantenjacht! Onder Costigan's oogen haalde ik uit de zes patronen van mijn buks een gedeelte van de lading en stopte de diamanten er in. Dank zij mijn indeeling stond ik alleen, toen de olifant doorbrak. Op dien korten afstand was het eerste schot uit mijn olifantsgeweer doodelijk, maar bliksemsnel joeg ik hem uit mijn buks nog zes schoten in het lichaam. Daarna het cadaver in den kuil, en we waren gereed om mee te gaan naar Kaapstad. Er was natuurlijk een kleine kans, dat iemand de steenen hier zou vinden, maar die kans was al heel gering, en we moesten iets riskeeren. Eenvoudig, nietwaar Nobby? — En laten we nu voor ons fatsoen de kaffers roepen om den schedel te laten vervoeren. Ons alibi en jachttropee. Een goede reden meteen om Costigan kennis te geven, dat we met zoo'n omvangrijke bagage liefst naar de dichtstbijzijnde haven gaan, Delagoa Baai bijvoorbeeld; dan pikken we daar een vrachtboot voor Engeland."

Vanuit Engeland schreef Crosfield een paar maanden later een vriendelijken brief aan hoofdinspecteur Buckley. Hij berichtte hem daarin, dat zij het materieel uitstekend maakten; tevens dat hij en Norton er beslist op rekenden, dat mr. Buckley, wanneer met verlof in Engeland, hun de eer zou aandoen met hen te dineeren in Ritz. Ofschoon leeken op smokkelgebied, zouden zij dan toch wel een interessant gesprek kunnen voeren.

Ver van hier. Venetië.

Een maand geleden zag ik er tien jaar ouder uit!

„Er waren rimpels om mijn oogen en mijn mond, uitgezette poriën, en verontrustende voorteekenen eener inzinking. Thans is mijn teint in elk opzicht even goed als die mijner bekoorlijke dochter die de wereld gaat intreden. Dit is toe te schrijven uitsluitend aan de wondervolle ontdekking van medische professoren der Weensche Universiteit, namelijk dat de huid kan eten. Zij kan voedsel in zich opnemen en in levende gezonde weefsels omzetten.

Niet de ouderdom, maar ondervoeding der huid brengt rimpels en inzinking teweeg. Ik leerde de voedingstoffen, voorgeschreven door bekwame doktoren, kennen en in vier weken tijds zag ik er 10 jaar jonger door uit. Ik hoop, dat elke vrouw boven de 25 jaar dezelfde vreugde mag genieten.

De beroemde Parijsche Crème Tokalon wordt met 10.000 gulden gegarandeerd die voedende bestanddeelen te bevatten, welke bekwame autoriteiten zeggen uw huid noodig heeft om jong te blijven. Het zijn gepredigereerde olijfolie en versche room, geëmulsiioneerde groenten-extracten en eigeel, langs wetenschappelijken weg in Crème Tokalon gemengd. Zelfs in één nacht zal u nauwelijks geloofbare verbetering zien, en geregeld gebruik geeft aan uw teint een voortdurend jeugdige en mooi aanzien — frisch, stevig en vrij van rimpels. Rose Crème Tokalon wordt 's avonds voor het slapen gaan gebruikt, witte (niet vette) Crème Tokalon des morgens. Succes wordt gegarandeerd of anders wordt het betaalde geld teruggegeven.

Kon zelfs geen eieren verdragen.

Nu eet zij ze graag.

Toen deze 72-jarige vrouw een middel had gevonden tegen haar indigestie bleek het een middel te zijn, dat haar 70-jarige broer reeds lang gebruikte en waarmee hij zich tot een „toonbeeld van gezondheid“ opgewerkt had.

Zij schrijft: „Jarenlang heb ik aan indigestie geleden en ik kon eenvoudig geen ei of aardappel eten. Dit jaar begon ik met de kleine dagelijksche dosissen Kruschen Salts te nemen. En nu kan ik eieren en aardappelen eten zooveel ik wil — zonder eenige stoornis naderhand. Jaren heb ik geleden. Ik nam voortdurend een laxemiddel, maar het hielp niet. Mijn broer is een toonbeeld van gezondheid en geknipt voor een reclame voor Kruschen Salts. Hij is altijd vroolijk en gelukkig. Hij vergeet nooit zijn ochtenddosissen, evenmin als ik, nu ik er de waarde van ken. Mijn broer is 70 jaar oud en ik ben 72. We hebben alle reden

deze schitterende zouten te waardeeren. Ik beveel ze ook al mijn vrienden aan.“ Mevr. M. E. M.

De zes zouten in Kruschen helpen en regelen de lichaams-functies in velerlei opzichten. Uw maag, lever en nieren worden tot betere functie aangespoord. U weet niet meer wat indigestie, hoofdpijn en neerslachtigheid is. U voelt zich lichamelijk en geestelijk als vernieuwd.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

FRAPARO
FRANK RADEMAKER ROTTERDAM

Benbens

DRAAG GEEN BREUKBAND!

Na 30-jarige ondervinding heb ik een Breukverband-Apparaat voor mannen, vrouwen en kinderen gemaakt, hetgeen breuklijden verhelpt.

Ik zend het op proef!

Indien U bijna alles beproefd hebt, kom dan tot mij. Waar anderen gefaald hebben, daar heb ik mijn grootste succes gehad. Zend onderstaande coupon heden en ik zal U gratis mijn geïllustreerd boek over breuken en hare behandeling toezenden, waarin ook mijn Breukverband-Apparaat is afgebeeld met de prijzen, ook de namen van vele personen, die het beproefd hebben en hoogst dankbaar zijn. Het geeft directe verlichting, wanneer al het andere niets hielp.

Ik maak het volgens Uw maat en zend het U toe met absolute waarborg, dat het U voldoet zal, of ik zend U het geld terug. Ik heb den prijs zoo laag mogelijk gesteld, zoodat rijk of arm het koopen kan. Ik zend het op proef ten bewijze dat hetgeen ik zeg, waarheid bevat. U alleen oordeelt en indien U eens mijn geïllustreerd boek gelezen hebt, zult U even verrukt zijn als mijne duizenden patiënten wier schriftelijke dankbetuigingen voor U ter inzage liggen. Vul onderstaande gratis coupon in en post die nog heden.

Photo v. d. heer C. E. BROOKS die zich zelf en duizenden anderen van breuklijden bevrijdde. Indien breuklijdende, schrijf dan nog heden.

GRATIS INFORMATIE-COUPON

C. E. BROOKS (2191 C) Singel 25 - Amsterdam
Gelieve mij te zenden, franco per post, in onbedrukte enveloppe, zonder eenige kosten of verplichtingen mijnerzijds, Uw geill. boek en volledige inlichtingen betreffende Uw Breukverband-Apparaat.

Naam:

Adres:

VOORHEEN EN THANS

Weste Wagenstraat

BOTERSLOOT 99

is de Firma A. BERG

HET adres voor het omlijsten van platen, etsen en foto's. Grootste sorteering

Telefoon 15632

Kunststanden Gebitten

SPECIAAL PIJNLOOZE BEHANDELING

Betaling desgewenscht in 12-maandelijksche termijnen, ook voor Ziekenfondsleden.
Bureau v. Tandheelkundige Middenstands - Verzekering.

Adm. G. DE WAARD,
Mathenesserlaan 398 b
bij de Hoodrift - Tel. 30013

Te bereiken met alle lijnen naar het Westen.

Voorheen van Heusdestraat 13b.
Geopend van 9-4 en 7-9 uur.

Agentschappen:

STOUT, Alwinstraat 23 (Heijplaat)

J. v. TURENHOUT, Noldijk D95B Barendrecht

DEREK, Betje Wolfstraat 44.

DE ROON, Korte Dreef 9 Tuindorp (Vreewijk)

DE HAAN, Asterstraat 77 (Bloemhof)

KREUKNIETWolphaertsbocht 181 (Charlois)

BRUSSAARD, Nassaulaan 20, Schiedam

KREUKNIET, Strijenschedestraat 56 Schiedam

HAROL REUKLOOS HAARWATER

ONMISBAAR VOOR SCHOOLGAANDE KINDEREN

FLACONS 30-45+ BIJ DROGISTEN

De modernste Radio ontvangers met wisselstroomvoeding

in mooie beeldhouwde dressoirkast als tekening leveren wij met prima Syrena luidspreker voor slechts f 150.-
Reeds duizenden Radio ontvangers werden door ons tot volle tevredenheid onzer cliënten geleverd! — Betaling naar keuze!
Vraagt zonder uitstel onzen catalogus No. 92

N.V. HEES & Co. - DELFT

MOOSTWOUD

FRANEKER ZIEKENWAGENS EN INVALIDENRIJWIELEN

MET

SUPERBUM

ALTIJD SUCCES!

WIT 30 cts. per Kilopak

GEKLEURD 45 cts. per Kilopak

Overall verkrijgbaar

DOELMATIGE PUBLICATIE

VAN UW ZAKENNIEUWS
IS VAN GROOT BELANG

VOOR UW ONDERNEMING

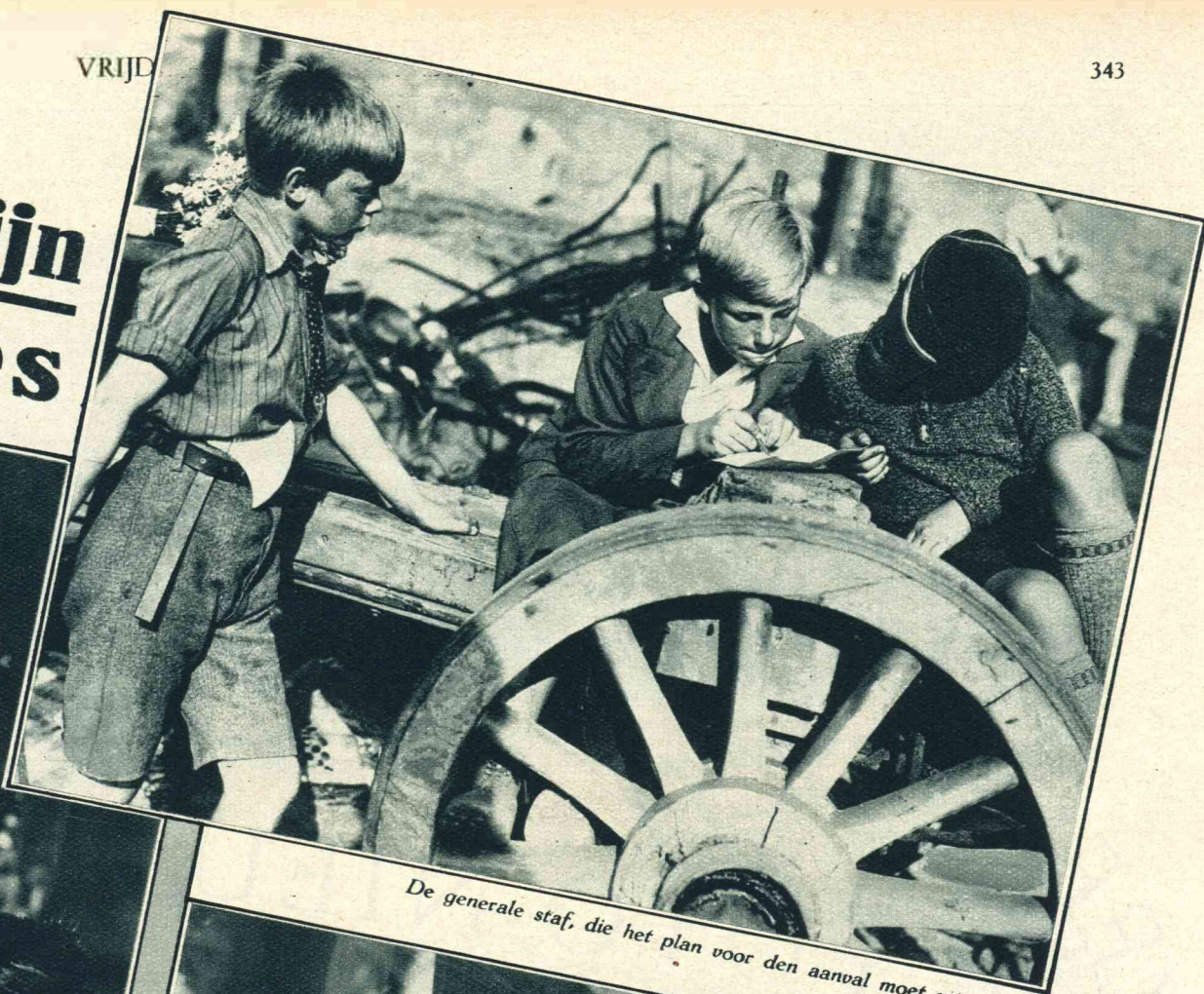
Bovenstaand garnituur, bestaande uit twee grote crapeaude en vier massief eiken stoelen, bekleed met moderne moquette

f 55.-

H. RIETVELD - MEUBELMAGAZIJNEN

Jacob Catsstr. 46-48-50, Rotterdam - Zie de 8 étalages

Emil en zijn detectives

De generale staf, die het plan voor den aanval moet uitwerken.

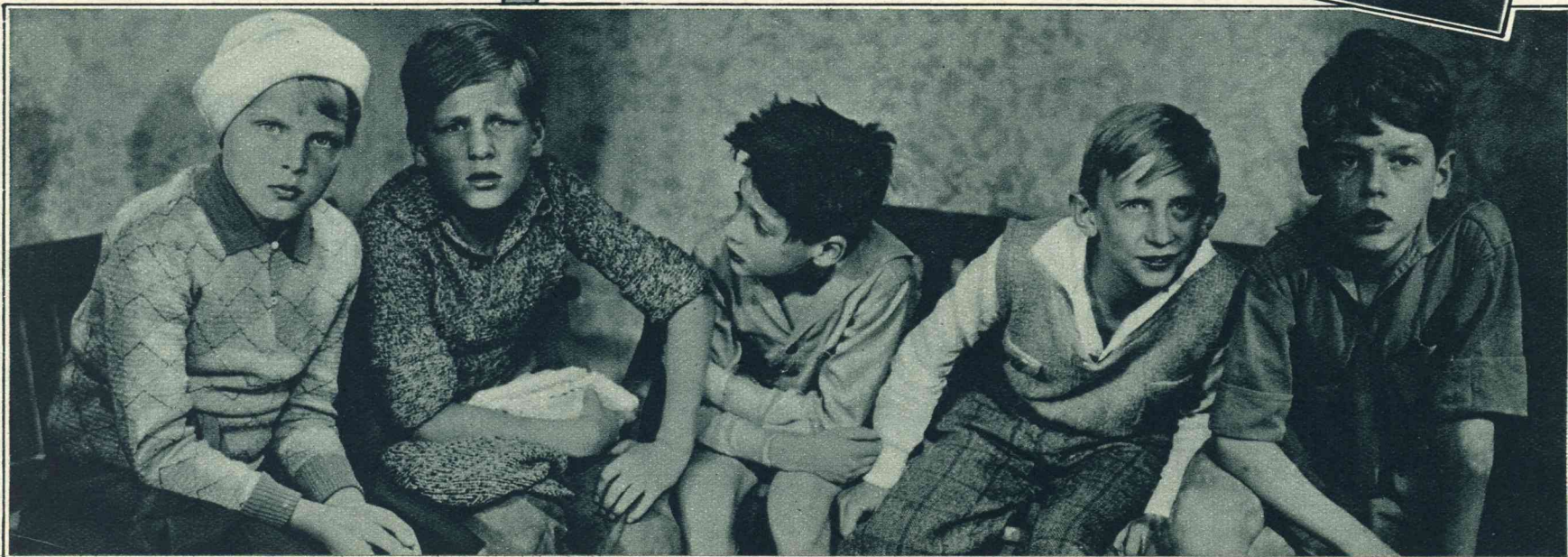
Een zeer ijverig leerling aan den arbeid.

Emil is een jongen, die op reis gaat naar de grootstad Berlijn, om zijn grootmoeder wat geld te brengen. In dezelfde coupé zit een man, die hem een bonbon aanbiedt. De domme Emil neemt het aan, valt in slaap en bemerkt als hij wakker wordt, dat men in Berlijn is aangekomen, en dat de „vriendelijke” man reeds eerder is uitgestapt, met medeneming van het geld. Alleen in die vreemde stad en zonder geld, maakt hij kennis met andere jongens, aan wie hij zijn wedervaren vertelt. Hij wijst den dief, dien hij toevallig ontmoette, aan zijn nieuwe vrienden aan en nu gaat men met een soort jongens-achtige schrandereid trachten, het geld weer machtig te worden. Honderden kinderoogen houden den dief nu in de gaten en de man kan geen stap doen, of hij wordt bespied. Eindelijk is hem het geld ontnomen en als zich dan nog een politiemannet met het geval bemoeit, ontdekt deze dat diezelfde man een sedert lang gezochte bankroover was, op wiens aanhouding nog een geldelijke belooning stond. Emil en zijn kornuiten zijn dan de helden van den dag en ook dat laat de UFA, van wie deze film is, nog eens duidelijk zien.

Het verhoor van den dief voor de rechtbank heeft de volle belangstelling van de jeugdige getuigen.

Zelfs in zijn hotel bewaakt men den dief terdege en wacht men een gunstig moment af, om de portefeuille met het gestolen geld van onder het hoofdkussen vandaan te wippen.

De weg tusschen Rapenburg en Hulst wordt thans gerestaureerd en de bochten er uitgenomen.

ZEEUWSCH FOTO-NIEUWS

Gezicht op Terneuzen dat veel verloren heeft bij de verdwijning van den bekenden en eenig overgebleven molen.

Te Oostburg werd op Zondag 7 Aug. 't elfde concours gehouden van den Bond v. Muziekgezelschappen in Zeeuwsch Vlaanderen-West. Burgemeester Erasmus van Oostburg opent het concours.

Overzicht van de belangstelling tijdens het concours.

Zeeuwsche Omroep

Hallo ! hallo ! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Men meldt ons uit Lewedorp, dat de biljartclub „de Beurs“ uit Goes het onderspit dolf tegen de plaatselijke stootbrigade „De goede verwachting“.

Ja, de beurs blijft sinds tijden beneden alle goede verwachtingen !

Onze correspondent te Middelburg seint ons, dat een 6-jarig meisje zich verstout heeft om onder een wagen met leeuwen te kruipen en dat een winkelier gloeiende protesten aantekent omdat men een palingkraam voor zijn winkel gebouwd heeft.

Zoo ziet men, dat de eene mensch heel wat meer vrees voor dieren heeft dan de andere.

Men telegrafeert ons uit IJzendijke, dat daar binnenkort, op initiatief van „Geduld overwint“ een internationaal muzikaal festival gehouden wordt. Vijftien harmonie- en fanfarekorpsen uit België en Nederland treden er op, zoodat het program zeer uitgebreid zal zijn.

Wij weten niet of dit als waarschuwing bedoeld is, dan wel als aanmoediging, doch in elk geval : geduld overwint alles !

Te Ierseke loopt een gerucht, dat een landbouwer geweigerd heeft, voor zijn koeien de drie-kwartjes-per-week-steun te ontvangen.

Of hij dit bedrag te hoog of te laag vond, konden wij niet achterhalen.

Men meldt ons uit Vlissingen, dat de fanfare „Antverpia“ uit Mariaburg bij Antwerpen een bezoek met haar leden en eereleden heeft gebracht. De reis werd per zeilboot gemaakt. Op momenten, dat de wind ging liggen, bliezen de opvarenden in de zeilen, inplaats van in hun instrumenten.

Een auto-rijdend onderwijzeresje uit Amsterdam raakte te Goes in botsing met een anderen „wagenbestuurder“, verloor de macht over haar stuur, reed de warande van een café binnen en torpedeerde het meubilair. De toeschietende kellner had zijn tegenwoordigheid van geest niet verloren, doch zei hoffelijk : „de garage is aan den achterkant, dame !“

De minister van Waterstaat heeft afwijzend beschikt op het verzoek van de Zeeuwsche visschers om in Augustus kreeften te vangen.

De bezorgdheid van Zijne Excellentie voor deze beesten wordt door de gedupeerden niet gewaardeerd. Een briefschrijver meldt ons althans, niet zonder sarcasme, dat men in Den Haag een knipkursus voor deze schaar dragenden wil instellen.

Het nieuwe ziekenhuis te Oostburg is Maandag officieel geopend. De muziekvereniging „Harmonie“ heeft te dezer gelegenheid geconcentreerd. Onze correspondent te Oostburg, bepaald familie van Tijn Uilenspiegel, duidde deze fanfaronnade stijlvol aan met blaas-operatie. Hier is nu niets meer aanwezig. Tot de volgende week, dames en heeren !

Onder de aanwezigen merkten we toevallig op den heer Flipse, dirigent van het Philharmonisch orkest te Rotterdam.

Te St.-Jansteen brandden de vorige week 3 woningen af. Met assistentie van de Hulster brandweer werd de brand gebluscht. De muren bleven gedeeltelijk staan. Foto van de ruïne.

De oude molen De Brak te Sluis zal vermoedelijk worden afgebroken, was voor de gemeente Sluis een groot verlies zou moeten worden genoemd, daar de molen vooral in het seizoen van vreemdelingenbezoek zeer de aandacht trekt.

De handboogmaatschappij „Ons Vermaak” te Axel heeft haar 35-jarig bestaan gevierd. Twee der oprichters, de heeren P. Koole en A. de Belaire, werden bij de gehouden feestschieting gehuldigd.

Bie ons op 't durp

„Just 's even,” zee moi Jane, die de waste stieng te doen, wan je mò begriep, dà 'k z' evroge à, of ze nie een 'alven dag kus komme werke, wan de vrouwe is ziek.

't Is wee 't ouwe kwaeltje, steken in d'r zieje en rimmetiekerig'eid, en dat in de zeumer, je zou toch zegge, ee ? Noe is 't mien gewente, om dan de boel zò'n bitje ree t'ouwen, mae vandaage à 'k 't ongeluk om een paar schaalen op de vloer te laete vallen, en toen à je 't dan is even. En toen zee ze : „gae mae nae moi Jane, die is 't beter vertrouwd.”

Mae moi Jane was nie erg te spreken, zoà j' à g'oord eit, wan ze zee : „just 's even,” en toen zee ze „Pier,” zee ze, „jie bin toch òk een vint van niks. En 'k è gin tied òk, wan Klaos mò gaen kermis' ouwe, en noe mò 'k negen over'emden voe z'n strieke, wan daer is 't 'n drie keeren op 'n dag deur'ezweete.”

Afijn, ze kus toch wè komme, en dat wil nog à wà zegge, wan mie de kermis wor 't 'r ier glad nie 'ewerkt. Nee oor, dae bin de menschen nie voe te vinden. Noe sting d'r dit jaer nie zòvee, mae alla, 't is dan toch al tied danse bie Vertol en zò. Ik zegge tegen moi Jane : „Mensch, lae jie Klaos mae zweete, en kom bie ons de boel an kant doe, dan gaen m'n saeme nae de kermis en dan zumme'n op z'n ouwerwes de boerekarree nog is danse.” Nou, toen à je d'r oogjes is motte zie. Ze vaegde d'r 'anden an d'r 'eupen en ze gien trek mee.

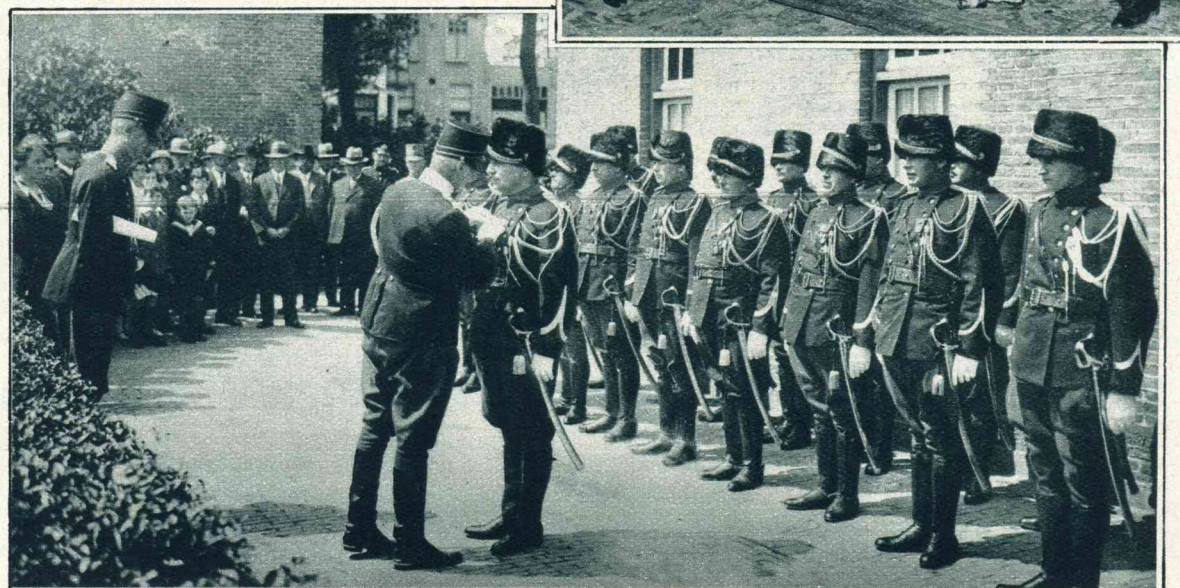
Afijn, 'k è de boel nog nooit zò gauw an kant 'ezie !

En wulder d'r op af, 's aeves, en in 't café zatte een 'eële reeke jonge meiden mie kwaeje 'ezichten, wan den domenie was mie al de joenge joengers voe twee daegen op stap 'egae, nae Walcheren, en noe azze gin vriejers. Afijn, mae dae liepe nog zowat van die kaerels uut die 'uusjes rond, je weet wè, en die è d'r toen mee 'edanse, en moi Jane en ik è den boerekarree 'edanse, en voe de vrouwe è 'k een 'eroekte pellik mee'enome, en toen was de rimmetiek ineens over. En je weet tòch mae nie, wae zò'n kermis goed voe is, alleenig bin 'k nog wat stief in m'n beenen, mae dà kan òk 't weer wè weze, à t'r verandering in de lucht zit ; Jane d'r teeën stakke òk à zò, afijn, dà bin van die diengen ! Mie dat al is 't wee verbie voe een jaer, en noe mò m'n wee an aere diengen dienke. Toen de vrouwe beteder was, en ze wee kus loape, bin m'n een dagje nae Middelburg 'ewist, wan ze wou een nieuw servies koape, voe die schaalen die 'k 'ebroke à, dà begriep je.

M' è d'r een 'ekocht òk, mie rooje blommen d'r op, en toen bin m'n in „De Landbouw” gae zitte, en dae was 't noe is effen vol, afijn, dà's gewoon verschrikkelijk ! Zò 'n vint mò wè geld as waeter verdiene, en noe mò je begriep, dà ze m'n vlee weke uut Renaissance 'eschreven è, dazze dae een groat 'otel gae beginne, en of ik dae nie an mee wou doe. En noe 'k dà zò 's 'ezie è, voel ik t'r vee voe, dà 's waer. Wan die vrende bin nog zò kwaed nie, à ze goed betaele.

Afijn, ik klesse mae wee raek, en de lampe is nae uut 'ebrand en de peterolie is op, en noe zà 'k t'r dan mae wee mee stoppe. Allee, tot kommende weke !

PIER VAN 'T HOF.

De acteur Louis de Vries, die tijdens de Middelburgsche kermis aldaar optrad in den Schouwburg aan 't Molenwater, werd bij die gelegenheid gehuldigd wegens zijn onlangs gevierde 30-jarig tooneeljubileum. Dr. Smeding, hoofdredacteur en directeur van de Middelburgsche Courant, biedt een krans aan.

Te Terneuzen werd de brigade-commandant Donkers gedecoreerd wegens 30-jarigen dienst.

Een der eerste vereischten

Zoo een boek verschaffen wij u, als abonné, tegen de uiterst geringe vergoeding van slechts 17½ ct., ingenaaid, of 70 ct., in luxe prachtband. Vraagt erom bij onzen bezorger, agent of op ons Hoofdkantoor. Het is wederom een Garvice, maar wat voor een Garvice, een der beste boeken van dezen vruchtbaren schrijver dat men gelezen moet hebben!

Schaft u dus

„DE HEBZUCHT VAN MR. CARTON”
aan, vóór het te laat is en de voorraad uitgeput is!

I. DE TWEE TESTAMENTEN

„Zeg me alstublieft de waarheid,” sprak sir William knorrig, maar kalm. En toen de dokter even naar zijn strakke gezicht had gekeken, zei hij de waarheid.

Een paar seconden stond sir William roerloos, toen trok hij met de lippen en knikte.

„Merci, Morton,” zei hij rustig. „Ik dacht wel, dat 't erg was; maar ik had geen flauw idee, dat 't zóó erg was.” Al sprekend greep hij naar zijn hoed en stak de hand uit.

„Enfin, ik heb 't goed gehad, op mijn manier. Anderen zouden er misschien niet veel aan vinden — te veel werk en te weinig plezier, zou menigeen zeggen. Maar 't werk is plezier geweest voor mij. Nee, ik heb niets te klagen. Nog eens bedankt. Adieu!”

Dokter Morton ging naar het raam, en keek de rechte, hoekige gestalte na, tot die uit het gezicht was; hij haalde zijn schouders op en mompelde:

„Kranige oude heer, tot 't einde toe.”

Het rijtuig van sir William stond aan het einde van de bochtige dorpsstraat, maar hij gaf den koetsier een teeken, door te rijden, en ging te voet, met een vasten tred, den buitenweg op in de richting van Bramley Hall. De menschen, die hij tegenkwam, bogen of raakten hun hoed aan — de gewone hulde der wereld voor stand, voorspoed en rijkdom.

Op den rand van den heuvel, vanwaar de Hall, een prachtig ouderwetsch gebouw, zichtbaar was, bleef hij staan; hij keerde zijn landgoed den rug toe, en keek lang en vast naar het rookwaas, dat boven een opeenhooping van fabrieksgebouwen en huizen hing. Want daar was zijn schat, en dus ook zijn hart.

Toen hij begon, was hij als een der fabrieksjongens daar beneden; opklimpend langs de ladder van het succes had hij het gebracht tot een adelsitel en een woning, die het verblijf was geweest van een oude, zeer aanzienlijke familie. Dikwijls had hij als jongen begeerig naar Bramley Hall gekeken, zonder te vermoeden, dat hij nog ooit heer zou worden van dat aristocratisch verblijf en van alle landerijen, die er toe behoorden.

En nu moest hij sterven. Met een vlug handgebaar, als ten afscheid, onderdrukte hij een zucht en klom verder, naar de Hall.

De breede deur werd aanstonds voor hem geopend, want iedereen wist, hoe gevaarlijk het was, den meester te laten wachten; sir William ging daarop de groote hal door en betrad een kleine kamer.

De kamer was niet alleen klein, maar ook zeer eenvoudig gemeubeld; een gewone houten tafel, gewone houten stoelen zonder kroontjes, en een groote brandkast in een hoek — het leek meer een kantoor dan de zitkamer van een rijken baronet. Sieraden waren er niet. Er hing maar één schilderij — met het beeldvlak naar den muur.

Sir William liet zich neervallen op den harden bureaustoel, haalde diep adem en keek peinzend, met saamgetrokken wenkbrauwen, voor zich uit.

Zoo zat hij bijna een half uur; toen stond hij op, liep langzaam naar het schilderij, draaide het om en bekeek het lang.

Het was het portret van een jongen man; een knappen jongen, met iets van de kracht van sir William in zijn gelaatsuitdrukking, maar met fijner trekken en een gevoeliger mond, en oogen, waaruit een zekere adel sprak, en iets teeders, door den jongen overmoed heen.

Het was het portret van sir William's eenig kind, zijn zoon Wilfred. En het was de oude geschiedenis; twee sterke willen, die tegen elkaar botsten, zoodat de stukken er af vlogen.

voor
een volmaakt vacantiegenot is het bezit van een goed spannend boek!

De vader had van zijn jongen gehouden, was trotsch op hem geweest — maar

hij had over zijn zoon willen heerschen, zooals hij iedereen beheerschte; en Wilfred had te veel van zijn vader, om zich te laten beheerschen. Na de gewone, kleinere meningsverschillen was de groote twist gevolgd, waarin de vader zijn zoon de deur had gewezen.

De jonge man had hem een kans gegeven, want hij hield van hem, en aan de deur had hij omgekeken en met gebroken stem geroepen: „Vader!” Maar sir William had zijn hart verhard; en nu werd hij gestraft door de herinnering aan Wilfred's gezicht, door den toon van dat „Vader!”

Het was niet de eerste keer, dat verwijt hem aangreep en vaderlijk verlangen in hem opkwam; en hij had naar Australië geschreven, naar de nederzetting in de wildernis, waar zijn zoon, blijkens nasporingen, verbleef; maar er was geen antwoord gekomen, en het portret was tot nu toe omgekeerd blijven hangen. De vader had de hand uitgestrekt, Wilfred had die geweigerd, en opnieuw had sir William zijn hart verhard. Maar de dood maakt een eind aan allen twist; en nu de oude man keek naar die halflachende lippen, dat open voorhoofd, die sterke en toch teedere oogen, verlangde hij zeer naar zijn zoon.

Eindelijk wendde hij zich af, sloot de brandkast open, haalde er eenige papieren uit en spreidde die uit op tafel. Toen hij zoover was, werd er geklopt.

Vlug vouwde sir William de papieren weer op en bedekte ze met een krant; toen riep hij „Binnen”. De deur ging langzaam open en een jonge man kwam binnen. Hij was lang en mager, zijn trekken waren veel scherper dan die van sir William, en zijn gezicht was van dien vorm, die gewoonlijk samengaat met donker haar en oogen. Het was een schrander gezicht — men zou hem voor een advocaat of een schrijver gehouden hebben; maar hij was de directeur der Bramley-mijnen, en een neef van sir William, de zoon van diens eenigen broer. Hij heette Hesketh Carton; bij ontstentenis van Wilfred zou hij erfgenaam van den titel zijn.

„Pardon, oom,” zei hij. „Stoor ik u? Ik had graag even het kassiersboekje.”

Zijn stem klonk diep en muzikaal, maar wat mager en scherp, en er sprak een zekere terughouding uit, evenals uit zijn gezicht.

Sir William reikte hem het kassiersboekje toe, trok het toen weer terug en keek Hesketh aan.

„Neen, je stoort me niet. Ik wou je juist graag spreken. Ga zitten.”

Hesketh nam 'n stoel en wachtte kalm, met effen blik in het rimpelige gezicht van den ouden man kijkend.

„Morton heeft me zooveen een onprettige boodschap gegeven,” zei sir William nuchter. „Hij zegt, dat ik doodga.”

Heel even sloeg Hesketh de oogen neer, toen keek hij op met een blik van bezorgdheid en leedwezen.

„Ik — u — da's een heele schrik, oom,” zei hij zacht.

„Nee, toch niet — o, bedoel je voor jou? Merci, Hesketh. Maar ééns moeten we allemaal dood, en zooals ik al tegen Morton zei, ik heb niets te klagen.”

„Is 't wel onvermijdelijk, oom?” vroeg Hesketh ernstig. „U zult toch wel anderen raadplegen — een specialist uit Londen...”

Sir William haalde de schouders op.

„Totaal overbodig,” zei hij. „Morton is knap. Hij heeft zich nog nooit vergist. En hij heeft me al voor jaren gewaarschuwd. Maar ik wou je spreken over — zaken.”

Terwijl hij sprak, ging zijn blik naar het schilderij, en Hesketh, die zijn blik volgde, zag, dat het portret nu goed hing. Hij schrok niet, maar zijn wat dunne lippen kwamen wat strakker te zamen, en hij keek onmiddellijk weer voor zich.

„Ja ik heb natuurlijk mijn testament gemaakt,” hervatte sir William, „of liever,

twee testamenten.” Hij trok de krant van de papieren en legde daar zijn harde, spierige hand op. „In 't ééne — 't lijkt me beter, dat je den heelen toestand kent, daarom vertel ik 't je — heb ik alles aan jou nagelaten.”

Even vlamde 't gezicht van Hesketh, en zijn donkere oogen schitterden; maar sir William keek verstoofd naar de papieren, en toen hij opzag, was de snelle blos geweken; de oogen keken vast in de zijne en drukten enkel aandacht en ernstige belangstelling uit.

„Ik heb dat gemaakt kort nadat Wilfred... vertrokken was, en jij kwam. Maar eh... mijn zoon is mijn zoon, en al heeft Wilfred zich misdragen, al blijft hij haatdragend en onverzoenlijk... Weet je, dat ik hem geschreven heb?” vroeg hij met zachter stem.

Hesketh schudde ontkennend het hoofd.

„Ja, en hij heeft zich niet verwaardigd te antwoorden.”

„Misschien heeft de brief hem niet bereikt; of 't antwoord kan zoek geraakt zijn,” meende Hesketh.

„Neen,” zei de oude man. „Hij was in dat plaatsje Minton, waar ik heen geschreven heb. En er raken tegenwoordig geen brieven zoek, behalve in romans. Maar dat daargelaten. Ik heb hem vergeven. Misschien had ik evenveel schuld als hij... Och!” riep hij ongeduldig, „wat helpt al dat praten eigenlijk! In ieder geval kan ik hem niet zonder meer onterven. Ik moet hem een kans geven.”

Hij zweeg en bleef zitten peinzen; toen keek hij met een lichten schrik op en vroeg:

„Herinner je je Clyti Bramley?”

Hesketh boog het hoofd. Hij was bang, benieuwd, maar toonde er niet het minste spoor van.

„'t Was over haar — dat we woorden kregen,” zei sir William. „Ik wou hem met haar laten trouwen.”

Even flitsden Hesketh's oogen.

„Waarom?” vroeg hij.

De oude man fronste de wenkbrauwen en beet op zijn lip.

„Ik had verplichting jegens haar vader,” zei hij. „Ik had 't land gekocht... och, 't was volkomen eerlijk gegaan. Ja, da's zeker. Maar hij had moeilijkheden, en ik had hem geld geleend, en hem 't vuur aan de schenen gelegd.” Hij lachte grimmig. „Ik zou 't natuurlijk direct wéér doen; maar — ik mocht 't meisje wel — ik wou 't met haar goedmaken — daar! Maar mijn redenen doen er niets toe,” viel hij zichzelf

Als buitengewone attractie bevindt zich in dezen roman een prijsvraag aan welker goede oplossing 'n hoofdprijs benevens een aantal geldprijzen verbonden is.

in de rede. „Wilfred weigerde.”

Hesketh keek naar den grond.

„Hij kende haar nauwelijks, oom,” zei hij.

„Wat doet dat er toe? Hij had haar kunnen léeren kennen. Geen mensch kan een betere vrouw verlangen — en ze was een dame, een Bramley! Hij weigerde vierkant, hij beleedigde mij — en haar. Ik word nog woest, als ik er aan denk. Laten we er maar niet meer over spreken. Hij zal nu wel inzien, hoe 'n gek hij geweest is, denk ik. Hij zou nu wel gauw toe-happen.”

Hesketh keek hem vlug aan.

„Bedoelt u...?”

„Ik bedoel,” zei de oude man, één der papieren aanrakend, „dat ik mijn geld en goed aan Clyti Bramley vermaakt heb.”

Hesketh sprong op en ging toen vlug weer zitten, op zijn lip bijtend van ergernis om dat gemis aan zelf-beheersching.

„Op voorwaarde, dat ze met Wilfred trouwt. Als ze weigert, krijgt hij alles. Als hij weigert, krijgt zij het vruchtgebruik voor haar leven en daarna komt 't aan jou.”

Uitslag van de Prijsvraag voork. in den Premieroman „In Stilte Getrouwd”

Op verzoek van de Administratie der *Holland-sche Bibliotheek*, deelen wij hier den uitslag mede van het letterraadsel, hetwelk voorkwam in het premieboek „In Stilte getrouwd.”

De gevraagde woorden waren:

van 1 tot 2 ABRAHAM

van 3 tot 4 BREKER

van 5 tot 6 REKEL

van 7 tot 8 AKER

van 9 tot 6 HEL

van 10 tot 4 AR

Alleen 2 M

De Hoofdprijs, een open eiken boekenkast, is bij loting ten deel gevallen aan den heer H. J. Collou, Wijk bij Duurstede. De overige prijzen, 12 rijksdaalders, heeft het lot toegewezen aan de dames en heeren: A. G. L. Panhuysen, Pauwenlaan 2, 's Gravenhage; M. Elzenaar, Kastanjestraat 8,

Chevremont, (L.); Speckmann, Magdalenalaan 43, Hengelo; M. Dalebout, Piccardstraat 50, Goes; A. Brak, Alb. Cuypstraat 44, Zwolle; J. Muller, Nieuwsteeg 39, Hoorn; van Kooperen, Hoogensteenweg 49, Breda; G. G. Drenth-Huizinga, H. W. Mesdagstr. 40, Groningen; L. van Dommelen, Marnixlaan 82, Amersfoort; Jos. Nusslein, Rijnkade 41, Arnhem; A. J. de Block, Pretoriastraat 5, Leeuwarden; J. S. de Waard, Paul Krugerstraat 12, Assen.

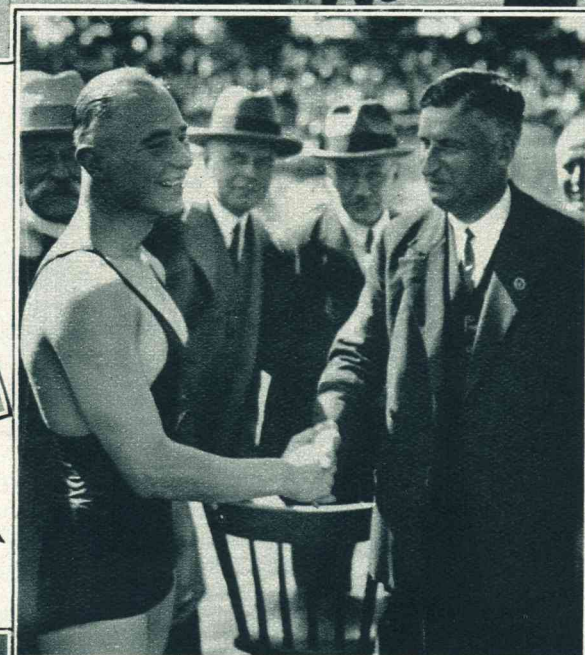

De Kanaalbekerwedstrijd Middelburg—Vlissingen. Zaterdag werd voor het eerst de zwemwedstrijd door het Kanaal van Walcheren van Middelburg naar Vlissingen gehouden, welk evenement weer 'n succes is geworden. Een foto langs het Kanaal na den start te Middelburg.

De eerste Zeeuw was de heer F. v. Anraad uit Vlissingen, No. 3 van het algemeen klassement, op den voet gevolgd door Merk van Middelburg — resp. links en rechts op de foto.

Aankomst van den heer W. Kemper, uit Groningen, als No. 1, in 1 u. 32 m. 48.3 sec.

Als eerste dame arriveerde mejuffr. Olsen uit Rotterdam, die door No. 1 der heeren wordt gefeliciteerd.

Als bijzonderheid vermelden we hier het meezwemmen van den eenarmigen heer Albada Jelgersma, dien we hier op de foto zien aankomen en die den afstand aflegde in 3 uur.

HET GEHEIM VAN DE SPREEKKAMER

door H.K. WEBSTER

Ik keek haar verwonderd aan, want ze vermeldde dit sensationele feit op een toon, alsof ze er niet het minste gewicht aan hechtte. En toch — als er inderdaad 'n moord was gepleegd, zooals mijn jonge vriend veronderstelde, en nog wel een moord door vergiftiging, wie kon die afschuwelijke daad dan gemakkelijker verricht hebben dan de vertrouwde jonge assistent met een aangrenzend vertrek tot zijn beschikking? Kon hij eenig motief hebben tot zulk een vergrijp? Ik nam mij voor, uitvoeriger gegevens omtrent hem te verzamelen.

Tegelijkertijd drong zich echter de andere theorie: zelfmoord, sterker dan ooit aan mij op. Ik stelde Madeline dezelfde vraag als tevoren aan Jack in den auto. „Heb je vanmorgen aan 't ontbijt iets ongewoons of abnormaals bij hem opgemerkt?” Maar ditmaal kreeg ik een duidelijker antwoord. „Iets abnormaals niet, maar iets ongewoons zeer zeker.”

„Ik meende zooiets ook al aan Jack te merken,” zei ik, „maar hij scheen er liever niet verder op in te gaan.”

„Aan Jack?” herhaalde zij. „Maar hoe kon die er iets van weten? O neen, het kan me niets schelen, je alles te vertellen. Hij en ik — Dr. Marshall en ik, bedoel ik — hadden sedert een dag of twee 'n nogal scherp meningsverschil, en vanmorgen kwam 't tot een climax.”

„Was jullie twist ernstig genoeg,” vroeg ik aarzelend en voorzichtig, „om voor hem een motief te kunnen worden tot —” ik schrok terug voor het woord, maar zij sprak het rustig uit.

„Zelfmoord?”

„Ja.”

„Nee,” antwoordde ze kalm, „dat is uitgesloten. 't Zou niet eens gekomen zijn tot een uiteenzetting, die den naam van twist verdiende, wanneer hij geen last had gehad van zijn chronische indigestie. Ik wist zelf niet, dat hij weer een aanval had, vóór ik op mijn toilettafel de capsules zag liggen, die hij er altijd voor nam. In elk geval zou ik niet zoo heftig zijn geweest, wanneer we hadden getwist over een aangelegenheid, die mezelf betrof. Het geval wilde echter, dat ik trachtte, hem ervan terug te houden, iemand anders groot onrecht aan te doen.”

Ik kon het niet helpen. Het was geen wantrouwen jegens haar, het was slechts de onwillekeurige indruk, dat alle omstandigheden plotseling één kant uitwezen.

Mijn stem klonk niet helder, toen ik haar de vraag stelde, die zich met geweld naar mijn lippen drong. „Wie was dat,” vroeg ik, „wien hij onrecht dreigde te doen? Als er een moord is gepleegd, dan moet er natuurlijk ook een motief voor bestaan hebben.”

Ze werd een beetje bleek, maar antwoordde vast: „Het was Dr. Armstrong.”

Wat er op dat oogenblik in mij omging? Ik wenschte, dat mijn vriend Jeffrey in mijn plaats de gelegenheid kon hebben, haar lang en vast in haar bruine oogen te zien. Was de uitdrukking, die er in lag, terwijl ze haar laatste woorden sprak, die van onverschrokken onschuld, of van de meest cynische schuld? Zou Jeffrey dat kunnen zien? vroeg ik mezelf af.

Ze scheen mijn gedachten te kunnen lezen, want plotseling kwam ze een paar stappen dichterbij en stak me haar beide handen toe.

„Cliff, ik hoef voor jou toch geen verstopperijtje te spelen, is 't wel? Kan ik aan jou niet ronduit en zonder behoedzaam overleg vertellen, hoe de dingen er voor staan? Komt het er tegenover jou iets op aan, dat ik niet gehuild heb of vind je, dat ik me had moeten aanstellen alsof ik er niet kalm over kon spreken, ook al kon ik dat heel goed?”

„Neen,” zei ik, „ik ben blij, dat je volmaakt natuurlijk tegen me bent.”

„Ik heb mijn man niet vergiftigd,” zei ze rustig, „en ik geloof ook niet, dat Dr. Armstrong het gedaan heeft. Je had gelijk, méér dan je zelf wist, toen je me afried, met hem te trouwen. Ik heb hem nooit liefgehad, en dikwijls haatte ik hem, of verbeelde me althans, dat ik dat deed. En toch zal ik hem vreeselijk missen. Kun je dat begrijpen? Toch vind ik 't ook weer geen tragedie, dat hij vandaag gestorven is. Hij heeft een goed leven gehad, en naar zijn eigen overtuiging een rijk en nuttig leven. Het heeft hem alles gegeven, wat hij ervan verwachtte en verlangde — weelde en roem, en wat hij verder maar op prijs stelde. En door zijn onverwachten dood werd hij ervan teruggehouden, een ander ernstig te schaden, een jongeman, voor wien het leven anders evenveel beloften scheen in te houden als vroeger voor hemzelf. Ik had getracht hem te bewegen er van af te zien. Ik vroeg hem een weinigje simpele onverdiende barmhartigheid te toonen, maar hij wilde niet naar me luisteren. Dat begrip was hem vreemd. Jaren en jaren geleden, vóór ik hem kende, had hij het nog eens gedaan, datzelfde wat ik nu trachtte te voorkomen. Hij had een jongen man van schitterende begaafdheid meedoogenloos naar den afgrond gedreven; een jongen man, die alleen maar een krachtige, helpende vriendenhand noodig had om hem weer op het rechte spoor te brengen. Inplaats daarvan werd hij met onverzoenlijke gestrengheid gebrandmerkt en omlaag gestooten; de hemel mag weten, wat en waar zijn einde geweest is. Ik herinnerde Dr. Marshall vanmorgen aan dien jongen man. Dat was de reden, waarom hij boos het huis uitliep.”

Toen ze had uitgesproken, maakte ze een lusteloos gebaar met haar handen, alsof 't er tenslotte allemaal ook niets op aankwam, en ging terug naar haar stoel. „Maar, zooals je ziet,” zei ze, met een harden bitteren klank van ironie in haar stem, „het past allemaal prachtig in elkaar. Walter Arm-

strong heeft me het hof gemaakt — waarom zou ik het je niet precies vertellen zooals het is — en de dokter en ik hebben over hem getwist; en de dokter ging naar zijn kantoor en stierf door vergif, met Dr. Armstrong in de kamer ernaast, en met een doosje capsules in zijn zak, dat hij eerst vergeten had, en dat ik hem nog had nagebracht vlak vóór hij de deur uitging. De butler stond erbij, toen ik het hem gaf. Dat is aardig volledig, vind je niet?”

Wat daarstraks ook de uitdrukking van haar gezicht was geweest, er was nu niets op te lezen dan tartende verbittering. „Raad je me nu aan, tegen de politie te liegen,” besloot ze, „of zou ik de waarheid durven spreken?”

Het scherpe gerinkel van de telefoonbel brak de lange, gespannen stilte, die op deze laatste bittere vraag volgde.

Ik ging naar het toestel en nam den hoorn op. „Spreek ik met het huis van Dr. Marshall?” vroeg de stem. „U spreekt met 't hoofdbureau van politie. Zou ik mevrouw Marshall even kunnen spreken?”

„Nee, op het oogenblik niet,” zei ik. „Maar ik vertegenwoordig de familie. Mijn naam is Clifford Drew.”

„Nu, we hebben den man beet,” zei de stem aan 't andere einde van de lijn. „Ik geloof niet, dat er nog eenige twijfel aan kan bestaan. Het is Pat Pomeroy. Een van de gevaarlijkste schurken van het land. Hij heeft vanmorgen in de wachtkamer van den dokter gezeten, vermomd als een patiënt. We hebben hem zoowat een uur geleden gearresteerd, en vonden een grooten, ongezetten robijn in een van zijn zakken. We vermoeden, dat het de Marshall-robijn is, en nu wilden we graag, dat een lid van de familie hier kwam om den steen te identificeren.”

Ik zei hem, dat we zouden komen en hing den hoorn op. Toen keerde ik me tot Madeline. „Goddank!” schreeuwde ik bijna, en bracht haar het bericht over. Ik voelde, dat ik weer onbelemmerd kon ademhalen; de zwarte wolk van twijfel, die over al mijn gedachten had gehangen, vanaf het oogenblik, dat de jonge Jack Marshall stamelend het woord „vergif” had uitgebracht, was plotseling weggevaagd.

Het was vreemd, dat de mogelijkheid van een oplossing als nu blijkbaar door de politie gevonden was, geen moment bij ons was opgekomen. Dr. Marshall was een bekend verzamelaar van kostbare edelgesteenten geweest. De rol, die dergelijke mineralen in de geneeskunst der oude Magiërs speelden, en hun invloed op geesteszieken, vormden een geliefkoosd onderwerp van studie voor hem. Het was zijn stokpaardje, in die richting proeven te nemen. Hij liet de steenen herhaaldelijk zien aan de patiënten, die hem over dergelijke afwijkingen kwamen consulteren.

Maar de opluchting, die op mijn gezicht te lezen moet hebben gestaan, weerspiegelde zich nog niet op dat van Madeline.

„'t Is nu allemaal in orde,” ging ik voort, trachtend haar gerust te stellen. „De aanwijzingen, die zich zoo onrustbarende schenen op te stapelen, zullen nu niemands aandacht meer waard blijken. De eenig mogelijke twijfel aan Pomeroy's schuld zal verdwenen zijn, als we kunnen uitmaken, dat de robijn, die in zijn zak gevonden is, die van Dr. Marshall is.”

„Nu,” zei ze, „misschien heb je gelijk.”

Ik besloot, dat Jack de aangewezen persoon was om met mij mee te gaan voor het identificeren van den robijn. Ik liet Madeline dus in de bibliotheek achter en ging de trap op naar zijn kamer. Er was me bovendien veel aan gelegen, hem zoo spoedig mogelijk te verlossen van het afschuwelijk spookbeeld, dat hem, naar ik meende, evenzeer vervolgd en gekweld had als mij, en dat ik beschouwde als de oorzaak van zijn vreemd gedrag in de taxi en bij thuiskomst.

Ik klopte luid op zijn deur en ging binnen zonder op antwoord te wachten. Hij was nog steeds geheel gekleed. „Nu 't is in orde, hoor,” zei ik. „Ze hebben den moordenaar al gearresteerd. Het schijnt, dat er geen twijfel meer bestaat.”

Zijn gezicht, dat reeds doodsbalek was geweest, werd nu zoo wit als krijt. „Wie? Waar?” stotterde hij. „Hoe komen ze eraan?”

„'t Is heusch in orde,” zei ik kalmeerend. „Ga maar eens rustig zitten en luister. Er is niets meer om over te tobben. De man, die het gedaan heeft, zit veilig achter slot en grendel op het politie-bureau.”

Ik meende, dat ik hem hoorde fluisteren „de man!” — ademloos en half ongeloofig. Toen ik mij vlug naar hem omdraaide, om me te overtuigen, dat ik me niet vergist had, zag ik, dat zijn oogen schitterden en dat zijn wangen plotseling gloeiden. Hij trachtte vergeefs, zijn grenzenloze opluchting te verbergen.

„'t Is vreemd,” zei ik, terwijl ik op den rand van het bed ging zitten, „dat we geen van allen nog een moment gedacht hebben aan roof als motief voor de misdaad. Maar terwijl wij hier onszelf zaten te martelen met allerlei gruwelijke veronderstellingen, was de politie rustig bezig om 'n net te spannen rond den beroepsmisdadiger, die zonder eenigen twijfel de schuldige zal blijken te zijn. Je kunt toch den grooten robijn van je vader onmiddellijk herkennen als je hem ziet, is 't niet?”

„Ja,” zei hij, „natuurlijk.” Hij stond dadelijk op, bracht zijn ietwat verfromfaaide kleeren in orde voor den spiegel, en liep meteen naar de deur.

„Loop even de bibliotheek binnen, als je naar beneden gaat,” suggereerde ik, „en zeg 'n paar woorden tegen Madeline. Het zal haar plezier doen, denk ik, en ze heeft 't zeker wel verdiend.”

„Hoe bedoelt u?” vroeg hij, terwijl hij zich bij de deur naar me omkeerde.

„Wel,” zei ik, niet goed wetend, hoe het in te kleeden, „ze moet natuurlijk wel gemerkt hebben wat ons allebei door 't hoofd spookte; ze wist zelf, dat 't ons wel moest opvallen, hoe alle omstandigheden naar haar schenen te wijzen.”

„Naar haar?” herhaalde hij. „Waar hebt u 't toch over? Wat bedoelt u?” „Ik bedoel Madeline natuurlijk,” zei ik een beetje ongeduldig. „We hebben ons allebei aangesteld als idioten. Ik heb haar mijn excuses al aangeboden. Ik zou nu willen voorstellen, dat jij hetzelfde doet.”

Hij keek me een paar seconden met een volkomen wezenlozen blik aan, opende zijn mond om iets te zeggen, en haalde daarna even de schouders op. Toen deed hij, zonder nog een woord te spreken, de deur open, en liep voor mij uit de trap af. Hij ging de bibliotheek binnen en richtte het woord tot Madeline.

„Ik ben blij, dat alles in orde is, mama,” zei hij. Die half-nonchalante toon scheen een gewoonte van hem te zijn.

„Je bent een lieve jongen,” zei ze, en legde een arm om zijn schouders. „Je kon er evenmin iets aan doen als Cliff. A propos, er is een nieuwe telefonische boodschap gekomen. Jelui moet naar het kantoor in het Grosvenor-gebouw gaan inplaats van naar het hoofdbureau van politie. Ze hebben den gevangene daarheen gebracht.”

Het Grosvenor is een modern kantoorgebouw van middelmatige hoogte, en staat aan het einde van de Avenue, op den hoek van een der zijstraten. Het is luxueus en heeft een bijzonder gedistingeerd cachet. Slechts zakenlieden, doktoren en rechtsgeleerden van naam hebben er hun bureaux. Het was werkelijk een van de ironische grillen van het noodlot, dat een afbeelding van het deftige, exclusieve instituut nu in de bladen moest verschijnen met zulke grof-sensationeele onderschriften als „raadselachtige moord” en „onopgelost mysterie”.

De vertrekken-reeks van den dokter had den vorm van een L en besloeg den gunstigst-gelegen en duursten hoek van de duurste verdieping van dat peperdure gebouw. Dr. Marshall's privé-ruimte, bestaande uit een spreekkamer, een kamer voor onderzoek en een kleedkamertje, lag in den hoek zelf; ten zuiden werd ze begrensd door de groote wachtkamer, ten westen door de kleinere spreekkamer van zijn assistent. De wachtkamer en de twee spreekkamers hadden elk een afzonderlijke deur die in de gang uitkwam, en zoowel de wachtkamer als de assistentenkamer stonden onmiddellijk in verbinding met de spreekkamer van den dokter. Dit alles merkte ik op bij het doorloopen van de gang en het binnenkomen in de wachtkamer; misschien hadden ze 't me gedeeltelijk ook al eerder verteld. Ik zou binnenkort nog meer bijzonderheden hooren.

De wachtkamer was voorzien van 'n schitterend Perzisch tapijt, een enorme ronde mahonie-tafel, overdekt met boeken en tijdschriften, en een aantal clubfauteuils, in het rond geschaard. Ook stond er nog een bureau met telefoon, waaraan steeds een verpleegstertje had gezeten om boodschappen aan te nemen, afspraken te maken en den patiënt, die aan de beurt was, door te zenden naar de spreekkamer, nadat het belletje van den dokter haar beduid had, dat hij zoojuist den vorigen bezoeker in de gang had gelaten. De verpleegster kon de telefoon zoowel overschakelen naar desprekkamer van den dokter zelf als naar die van zijn assistent.

Een man in de uniform van een brigadier, een forsche kerel met een indrukwekkende snor, zat aan dit bureau, toen we het vertrek binnenkwamen. Er zaten nog verscheidene andere menschen in de groote clubfauteuils, maar ik had op dat oogenblik geen gelegenheid om hen nauwkeuriger op te nemen.

„Mijn naam is Drew,” richtte ik me tot den brigadier, „en dit is de heer Marshall, die den robijn zal kunnen identificeeren, voor 't geval het werkelijk de steen mocht zijn, die aan den dokter heeft toebehoord.”

„De inspecteur zal dadelijk wel terugkomen,” zei de man met de snor. „Hij is daarginder bezig.” Hij knikte in de rich-

ting van de spreekkamer. „Ik zal hem even vertellen dat u er bent.”

Hij nam de telefoon op en voegde de daad bij het woord, maar beduidde ons, na een korte en ondoorgrondelijke conversatie over den draad, dat we nog even geduld zouden moeten oefenen. „D'r zijn hier stoelen genoeg en we hebben geen van allen haast,” voegde hij er wijsgeerig aan toe. Maar hij scheen zelf eenigszins zijn bekomst te hebben van het „geduld-oefenen”, want hij gaapte uitvoerig terwijl hij zijn mededeeling deed.

„Wat is de inspecteur daarginds aan 't doen?” vroeg ik.

„Pomeroy aan 't inspinnen,” antwoordde hij laconiek, blijkbaar verwonderd over zoo'n domme vraag. „Aan 't probeeren, een pietsie vát op hem te krijgen.”

„Is 't eenige bewijs, dat men tegen Pomeroy heeft, 't feit, dat die robijn op hem gevonden is?” informeerde ik. „En gesteld, dat 't de echte steen is, hoe kwamen ze dan op 't idee, dat hij dien had?”

Hij talmde met zijn antwoord, blijkbaar overtuigd, dat een ontmoedigende reserve een van de voornaamste eischen van zijn beroep was. Maar tenslotte had hij een onweerstaanbare behoefte om zijn wijsheid eens te luchten en was hij ontzaglijk trotsch op de flair, waarmee de politie het spoor had gevolgd en reeds zoo spoedig de hand op den dader gelegd.

Het scheen, dat O'Malley, van de verkeerspolitie, Pomeroy op den hoek van de straat had gezien en herkend. Hij was hem gevolgd toen hij in de

De spiegel is der vrouwe trouwste gezelschap.

*EEN BETER TEINT MET

POND'S CREAMS

Zonneschijn en zeelucht zullen Uw huid niet schaden, mits U den goeden voorzorgsmaatregel neemt de beide Pond's Creams te gebruiken. Overdag Pond's Vanishing Cream, de droge cream, die Uw huid verfrist en beschermt. Speciaal 's-avonds Pond's Cold Cream, die de poriën beter reinigt dan water en zeep. Zij maakt de huid zacht en gezond.

VERZORGT UW TEINT MET

POND'S

VANISHING EN COLD CREAMS

MONSTERS van beide Creams ontvangt U na inzending van juicijskaart aan Pond's Extract Co., Ald 10 Amsterdam
Naam
Adres

PIANO'S
Het instrument, dat U zoudt willen bezitten, bevindt zich in onzen voorraad. Komt U eens kennismaken?

Vraag catalogue **BENDER**
PIANO'S-VLEUGELS-RADIO-GRAMOFOONS

ROTTERDAM: W. de Withstraat 32
ROTTERDAM - ARNHEM - BREDA - LEIDEN

MENGELKAMP'S
houtwaren zijn beter en niet duur.

Trapleeren
Strijktafels
Spanramen
Kuijen
Stampers
Tafels
Stoelen, enz.
Oudste adres.
Onze zaak bestaat 32 jaar, dus een goed bewijs.
Achterklooster 67
Tel. 15036 - Let op den naam

MENGELKAMP

KUNSTGEBITTEN
f 55.-

Absoluut pijnlooze behandeling desgewenscht termijnbetaling. Ook voor Ziekenfondsleden.

Bureau voor Tandheelkunde
Kruisstraat 15 b - Rotterdam

Iederen dag geopend van 9-3 en 6-8 uur. Telefoon 51943
Voor Dordrecht: Warmoezierspad 17 (Kromhout) Iederen dag geopend van 10-12 en 7-8 uur.
Voor Delft: Markt 79 's Zaterdags van 3-5 uur.

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

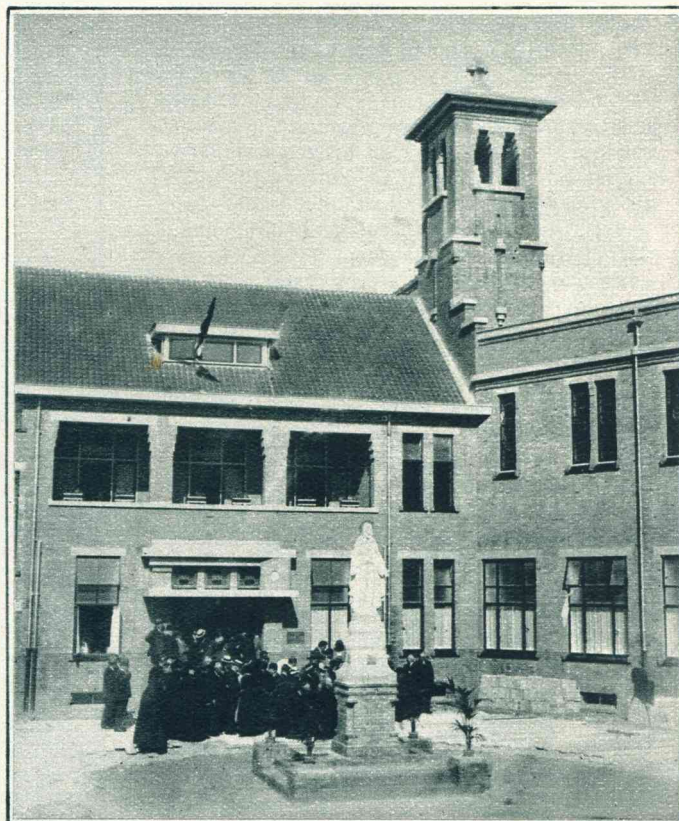
Nabij het dorpje Rapenburg troffen we een familie, die met den geheelen inboedel naar een sloot was verhuisd. Van den treurigen toestand maakten we deze foto.

De Dubbele Poort te Hulst nadert haar voltooiing. Een kijkje op deze poort, die vroeger maar uit één doorgang bestond.

Onder groote belangstelling werd te Oostburg op Maandag 8 Augustus het nieuwe R.K. Ziekenhuis geopend en ingewijd. — Foto tijdens de officiële opening.

Het nieuwe gebouw van het middenterrein gezien.

In 't heden ligt 't verleden

De typische groene flacons met Old Cottage Lavender Water herinneren aan vervlogen tijden, toen de oude Engelsche aristocratie in haar beroemde tuinen de lavendel kweekte. In het huidige wetenschappelijke Grossmith's distillatieproces bereikt de concentratie van dit oude parfum met de edele verfrissende eigenschappen dezer plant een hoogen trap van volmaaktheid. Daarom doet Old Cottage Water zoo weldadig aan en geeft een frisch aangenaam gevoel. Zeer verklaarbaar, dat dit ouderwetse fijne parfum voor de hedendaagse moderne vrouw nog niets van zijn aantrekkelijkheid heeft verloren.

IMPORTEURS:
RICHARD WERNEKINCK & CO.
HUDESTRAT 9, AMSTERDAM-C

GROSSMITH'S

Old Cottage

VERHEUL & CO

Lavender Water

„Mag ik opstaan, baas?”

richting van het Grosvenor-gebouw liep, en had hem daar zien binnen gaan. Hij had dit kleine voorval aan zijn chef gerapporteerd, met het gevolg, dat, zoodra het bekend werd, dat Dr. Marshall waarschijnlijk een gewelddadigen dood gestorven was, een en ander werd gecombineerd en men Pomeroy arresteerde in een logement, dat hij dikwijls placht te bezoeken. Hij werd gefouilleerd en een steen, die Dr. Marshall's groote robijn leek te zijn, werd op hem gevonden. Zijn signalement kwam ook nauwkeurig overeen met dat, hetwelk de verpleegster in de wachtkamer gaf van een vermeenden patiënt, die was binnengekomen en eenigen tijd op zijn beurt had gewacht, om daarna weg te gaan, schijnbaar zonder verder aan zijn voornemen gevolg te geven.

„Ze zit nu daarginder,” zei de brigadier, zijn stem dempend, „en we zullen haar straks gelegenheid geven, hem te identificeren, zoodra de inspecteur met hem klaar is.”

„Wie zijn de anderen?” vroeg ik.

„O, die? Dat zijn nog een paar andere patiënten, die hier in de wachtkamer zaten, toen hij er vermoedelijk ook was. We zullen die óók met hem confronteren.”

„Er is één ding, dat ik nog niet goed begrijp,” zei ik. „Gesteld, dat Pomeroy hier is binnengedrongen met het voornemen, den robijn te stelen, waarom zou hij dan den dokter vergiftigd hebben, en hoe heeft hij hem in vredesnaam ertoe gekregen, het vergif te nemen?”

„Och, wát vergiftigd — niks vergiftigd!” zei de brigadier luchtigjes. „Hij heeft 'm gewoonweg gesmoord, dat heeft-ie. 'n Prop in z'n mond gestopt om hem stil te houden, en toen de prop een beetje te ver naar beneden geduwd.”

Maar voor ik hem nadere inlichtingen kon vragen over deze totaal nieuwe theorie, eischte het gerinkel van de telefoonschel al zijn aandacht op. En een oogenblik later deelde hij ons mee, dat we nu in de spreekkamer verwacht werden.

Ik stond meteen op, liep het vertrek door en opende de verbindingsdeur, in de meening, dat Jack me op den voet volgde. Maar toen ik omkeek, zag ik, dat hij nog steeds naast het bureau stond.

„Komt u binnen, als dat uw bedoeling was, en doet u dan de deur dicht,” zei de inspecteur.

„Mijn naam is Drew,” zei ik. „Ik ben niet degene, die den robijn kan identificeren. Dat is die meneer daarginds.”

„Komt u in elk geval maar binnen, en doet u de deur dicht. We zijn nog niet aan hem toe.”

Ik ging in den dichtst-bijstaanden stoel zitten en keek om me heen, maar de eerste gewaarwording, die ik kreeg, kwam niet door m'n oogen, doch door m'n neusgaten tot me. Het was de sterke, scherpe geur van tabak. Dit viel me vooral op, omdat ik toevallig wist, dat de overledene een bijna overdeven afkeer van die speciale lucht had. De politie-beambten hadden het zich de laatste uren blijkbaar gezellig gemaakt, en de zaak grondig doorgerookt. Er waren er genoeg bij elkaar. Den vermoedelijken gevangene en den man aan het bureau, dien ik voor den inspecteur hield, meegerekend, bevonden zich vijf of zes mannen in het vertrek.

Ze waren allen in burgerkleeding, en, met alle respect voor de heilige Hermandad, kan ik niet nalaten te bekennen, dat 't een paar minuten duurde eer ik bij mezelf had uitgemaakt, wie van de manspersonen, die daar op een rijtje langs den muur zaten, nu wel de verdachte was en wie de beschermers der wet.

Het bleek me even later, dat men dit effect zorgvuldig bestudeerd en een en ander met opzet zoo geësceneerd had, want de inspecteur telefoneerde nu met den brigadier die in de wachtkamer was achtergebleven.

Blijkbaar was het hun plan, eerst den gevangene te doen identificeren, en pas daarna den kostbaren robijn.

Het verpleegstertje kwam ietwat zenuwachtig binnengestapt. Ze was een jonge vrouw met een alledaagsch gezicht, die niets opvallends had behalve dat heur haar misschien een tikje tè blond was, om haar door de natuur aldus te zijn toebedeeld. Ondanks haar blijkbare opwindings zette ze toch een gezicht, alsof ze volkomen zeker van haar zaak was, maar die uitdrukking verdween spoedig, toen ze de verschillende koppen langs keek.

Nadat zij ze nog een paar maal had opgenomen, steeds haastiger en ver-

legener, keerde ze zich, blijkbaar ten einde raad, om, keek lang en ernstig naar mij, en tenslotte naar den inspecteur zelf.

„Ik geloof,” zei ze eindelijk, „dat het een van die twee daar in den hoek moet zijn.”

Ze had mij er niet bij betrokken, zooals ik half had zien aankomen. Maar in elk geval scheen ze toch voor een identificatie niet bij uitstek bruikbaar.

„Gelóóft u dat?” vroeg de inspecteur vinnig. „We hebben in deze zaak niet veel aan menschen, die gelooven. Weet u het niet zeker?”

Maar ondanks al zijn pogingen kon hij haar niet eens tot de ferme, uitgesproken overtuiging brengen, dat althans één der mannen, die ze vóór zich zag, het zeker niet was. Ze was een hopelooze mislukking, dat was de wijsheid, die we opdeden, zoolang we met haar bezig waren. Ze werd dus de gang ingestuurd, en „die met de zwarte oogen” — dat was de wijze van aanduiden van den inspecteur — werd uit de wachtkamer geroepen om haar plaats in te nemen.

De oogen van het meisje, dat nu door de verbindingsdeur binnenkwam, waren heelemáál niet zwart. Ze waren grijs-groen, opvallend schitterend tusschen de lange zwarte wimpers, en geen twee seconden volkomen hetzelfde, wat hun uitdrukking betrof. Ook heur haar was zwart, en ze droeg een klein, viltten hoedje en een donker, streng mantelcostuum, dat haar fijn, tenger figuurtje volmaakt deed uitkomen. Ze droeg gedistingeerde schoenen, iets wat niet altijd gezegd kan worden van vrouwen, die veel kostbaarder gekleed gaan; en hoewel ze haar handschoenen niet uittrok, kreeg ik toch den indruk, dat ze mooie handen moest hebben. De kleine onwillekeurige gebaren, die ze maakte, hadden in elk geval cachet en gratie.

Het duurde nauwelijks vijf seconden, eer ze sprak. „De tweede man van rechts was vanmorgen tegelijk met mij in de wachtkamer,” zei ze. „Hij droeg toen een klein snorretje, en andere kleeren.”

Het was de man, dien ik al den heelen tijd voor Pomeroy had gehouden, hoewel ik hem natuurlijk nooit eerder had gezien. Ik had mijn vermoeden gegrond op een kleinigheid, die ik had opgemerkt bij elke poging tot identificatie. Terwijl de overige drie mannen geen oogenblik de houding veranderden, waarin zij toevallig zaten, was deze man telkens een ietsje rechterop gaan zitten, alsof hij er wilde uitzien als een politiebeambte en niet als een inbreker en moordenaar. Hij had zich bepaald een militair en gebiedend air gegeven.

Blijkbaar was de identificatie correct, want de inspecteur deed zichtbaar moeite om zijn voldoening te verbergen. „U weet 't toch zeker, nietwaar?” vroeg hij. „'t Is geen vermoeden?”

„Ja, ik weet 't zeker,” antwoordde zij. „Als u eens wilt kijken naar den pink van zijn rechterhand, die hij op 't oogenblik in zijn zak houdt, zult u zien, dat die bij 't laatste lid naar buiten gebogen is, juist alsof hij vroeger eens gebroken is geweest.”

„Dat is in orde,” zei de inspecteur, „u hebt gelijk. Ik wilde, dat er méér waren zooals u.”

(Wordt voortgezet)

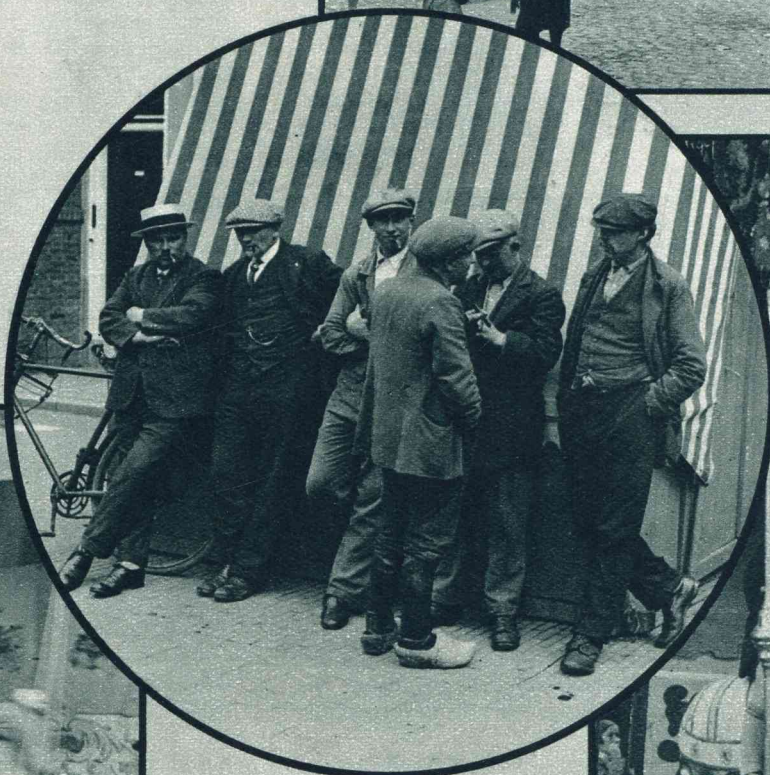
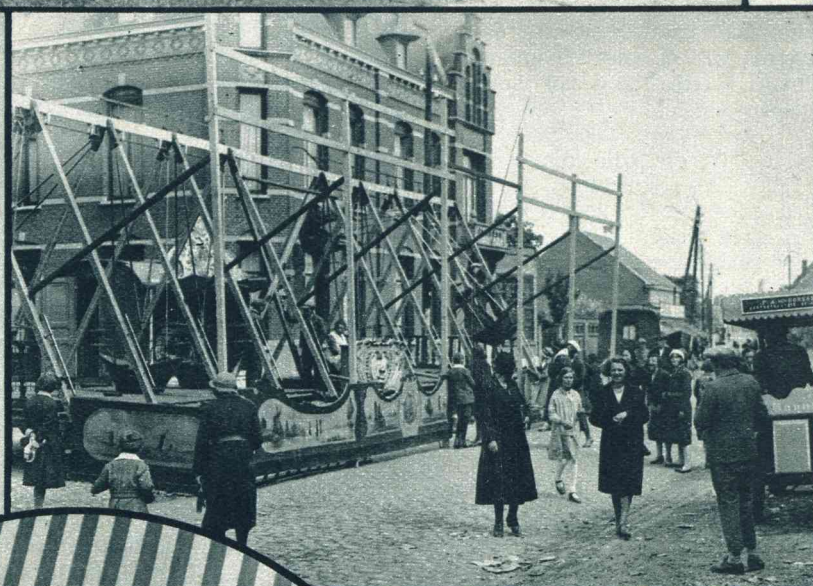
Zeeuwsche film

De kermis met haar oud
plezier
rukt nu weer aan met
veel vertier.
(Retranchement)

De bonte schommel lustig
zwaait
en ginds de mallemlen
draait.
(St. Jansteen)

↖ Drie dagen kermis voor
den boer,
Kom, vlug de beenen van
den vloer!
(Goes)

En zie, de oudjes zitten saam
genoeglijk kijkend achter 't kraam.
(Middelburg)

↖ Wie over tijd naar huis toe gaat,
neemt voor de vrouw wat mee;
Misschien is zij dan niet zoo kwaad
en stemt het haar tevrée!
(Middelburg)

Gelukkig dan de blijde jeugd,
die ongestoord is in haar vreugd.
(Vlissingen)

